Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزن سیم

ناول

ليکوال:
نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتې انځور	:	ن.ا. احمدي
د پښتۍ ډیزاین	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ل
چاپ چاري	:	مومند خپرندویه ټولنه
انلاین چاري	:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

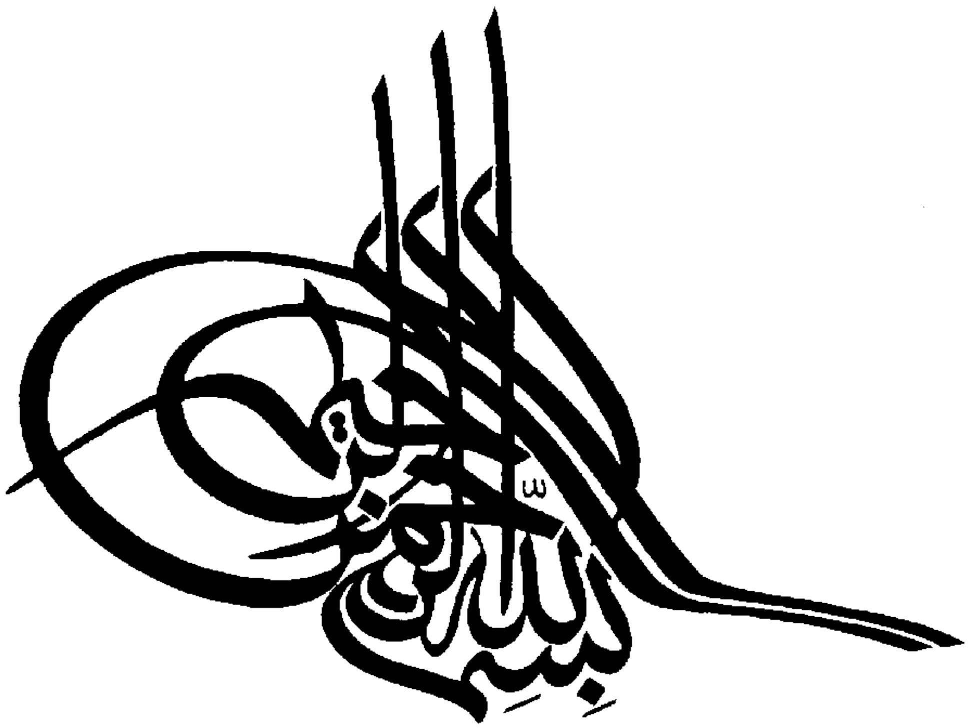

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

کمپیوټر مې چالان کړ، ایمېلونو ته ورغلم، څلور ایمېله ول. درې دفتري او یو هم ناشناخته.
ناشناخته ایمېل مې لومړی وکوت، لیکلي و:
ـمرم، د ژوند کیسه مې لیکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري لیکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ایمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډیویي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمېل راغی.
ـفکر دې وکړ؟
ومې لیکل:
ـته څوک یې ؟
دقیقه ووته. ځواب راغی:
ـ ستا دوه ـ درې ناولونه مې له انټرنټه رااخیستل. هیله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !
هماغسې مې وکړل.
وېې لیکل:
ـسلام
وعلیکم. ته څوک یې؟
ـا م م م... ضروري ده؟
ـهو
ـدوه ویشت کلنه یم.
ومې لیکل:
ـپوره ځواب نه و.
ـها ها ها...
ـولې خاندې؟
وېې لیکل:
ـزما د ژوند کیسه لیکې؟
ـنه !
ـدوه ویشت کلنه یم.
ـدوه ویشت کلنه یې که دوه ویشت کلن؟
ـها ها ها... دومره بې باوره؟
ـد باور دلیل؟
ځواب یې رانه کړ.
ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیو وخت مې له یو چا سره چټ کاوه، ځان یې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګرې وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه یې ونه لیکل.
په کیسه کې یې نه شوم. ګړۍ ته مې وکتل. لس نیمې بجې وې، جلسه مو درلوده. یو نیم ساعت وخت یې ونیو، د کنفرانس له سالونه سیده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښین یوه بجه بېرته کمپیوټر ته کېناستم، څو پرله پسې جملې یې لیکلې وې.
ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وایي. زما د ژوند کیسه ولیکه، هم به موضوع ومومې او هم به دې نورو ته خیر ور ورسېږي. که امکان لري، د ټلیفون نومره دې راته ایمېل کړه.
ومې لیکل.
ـ یې؟
نه وه.
نومره مې ور ولیږله.

* * *

تیاره وه، په نیازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نیازبېک د کابل ښار په لوېدیځه څنډه کې پرته سیمه ده، کورونه یې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په یوه کرایي کور کې اوسم.
دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس ! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر یې سلامت درې میاشتې په کورونو کې ولاړ وي.
برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.
د کوڅې په سر کې نانوایي ته ور وګرځېدم. یوه ډوډۍ مې راواخیسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.
په کوڅه کې راتاو شوم، تلېفون وشرنګېد، له جېبه مې راویست، سکرین شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ور ووړ:
ـهلو !
ښځینه غږ راغی.
ـاوس دې باور وکړ؟
ومې پوښتل:
ـوبښه ! څوک یاست؟
د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ویې ټوخل، ویې ویل:
ـته هېرجن یې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کیسه په سمه توګه ولیکې.
ومې خندل:
ـ ته خو په رښتیا هم نجلۍ یې.
په خندا کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ویې ویل:
ـپه ټلیفون کې غږهاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ویې ویل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر څنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو ، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ویې ویل:
ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره یې.
ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلیفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښې ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مینځلو ورټ (کرکه) کیږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
لومړی مې تلویزیون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهرې ښودلې، ویل یې چې په بګرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سړک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ را په زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونیوله.
د ډېګ غم مې نه درلود ، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ یوه خوا سره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلېفون راغی، هماغه نومره وه. ويې ويل:

ـوبښه، پيسې خلاصې شوې.

ومې ويل:

ـزه ډېر ګشنه يم؟

ويې خندل:

ـولې.

ـهيڅ ! ما ټلېفون درته ونه کړ.

په خندا کې يې ټوخی ګډ شو، ښه شېبه يې وټوخل، بېرته يې وخندل:

ـنه، داسې نه ده.

ومې ويل:

ـدورواغ نه درته وايم، پرون مې نيمه کيلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.

خندا يې زور ونيو، له خندا سره يې بل ښځينه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.

ومې ويل:

ـدا څوک ده؟

ـنرسه. وايي چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لري.

ومې پوښتل:

ـته په ايټالوي پوهېږې؟

ـنه، خو د هغې ماته ګوډه انګليسي زده ده.

ومې ويل:

ـڅه ناروغي لرې؟

غلې وه، د امبولانس نرۍ غږ راته، بيا يې يودم وخندل:

ـ بيړه دې ده؟

خبره مې واړوله:

ـمصرف درباندې راځي.

ځواب مې وانه ورېد.

ومې ويل:

ـهلو.

ـاورم.

خو په دې ټکي کې مې غريو احساس کړ.

يودم يې وخندل:

ـهې ! په مصرف پسې يې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طيارې هم ترې جوړوم، په يوې مياشتې کې يې نه شم خلاصولی.

زړه نازړه مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟

ويې خندل، خو خندا يې ترخه وه. ويې ويل:

ـڅلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.

غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.

ټلېفون قطع شو.

ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتيا راته وابښېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اند ېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يو اځې دفتري ايمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.

ورغلم، له همکارانو سره د راډيويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.

لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.

اه ! راډيو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرويشت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړېوالو راډيوګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.

غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بيړه مې وليکل:

ـنه يې ! لکه چې پښېمانه شوې؟

درې بجې ځواب راغی.

ـوبښه. معايناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.

ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پيدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.

ښه شېبه ووته، زنګ راغی، ټلېفون مې غوږ ته ونيو.

ـهلو

ويې ويل:

ـوبښه، پوليس راغلي ول.

حيران شوم:

ـولې؟

ـبس، ځينې پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا، يوه هېله !

ـوايه.

ـګوره !

په خبره کې ور ولوېدم

ـدرته وم کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:

ـ نو څنګه درته ښکارم؟

ومې ویل:

ـکړې سترګې، یوه لویشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.

خندا یې زور ونیو، ویې ټوخل، په ټوخي کې یې وویل:

ـنه، دومره هم بدرنګه نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، یواځې له رنګه، یو څه توره یم.

ومې ویل:

ـښه! هیله دې یاده کړه!

ویې خندل:

ـهو! ته ټلیفون مه راته کوه. سمه ده؟

خندا راغله:

ـولې؟

ـهسې، مصرف درباندې راځي.

په خبره کې یې ور ولوېدم:

ـ وږی درته ښکاره شوم؟

ویې خندل:

ـهیله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کیسه لیکې، نو ټلیفون هم باید زه درته وکړم.

ومې ویل:

ـخو زه هم په موضوع پسې ګرځم.

ویې خندل:

ـکه مې دا خبره ونه منې، کیسه نه شته.

ـسمه ده صیب.

خندا یې زور ونیو:

ـمننه صیب.

ټوخي واخیسته، تر ډېره یې وټوخل، بیا یې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت یې وویل:

ـیوه دقیقه.

درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلیفون یې پر یوه کلک شي کېښود، مېز یا کوم بل څه.

ټیټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارینه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بیا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وویل:

ـښه، نور؟

ومې پوښتل:

ـ له چا سره خو دې تر څنو ونه نیول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:

ـنه، خو نرسه یې یوه روپۍ کړه.

ـولې؟

ـهیڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و، ویل یې چې پولیس یې ولې زما کوټې ته راپرېښي ول.

ومې ویل:

ـنو پولیس څه وایي؟

ـهیڅ ! له مانه یې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وایي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر یې دا دی چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.

ومې ویل:

ـ په رښتیا هم ډېره نه غږېږې.

له خندا شنه شوه:

ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟

ـنه، یوا ځې لس دقیقې په ټلېفون کې راسره وغږېدې.

خندا یې زور ونیو:

ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړې دومره نه غږېږي.

په خبرو کې یې ور ولوېدم:

ـزوی مړي؟:

ـهو ! ولې؟

ـدا خو ډېر کلیوال ټکی دی.

له خندا شنه شوه:

ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.

ومې ویل:

ـخو ته په انګلیسي هم پوهېږې.

په خبره کې راولوېده:

ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبیات مې لوستې دي.

ومې پوښتل:

ـچېرته؟

ـپه کابل پوهنتون کې.

غلی شوم.

ویې ویل:

ـګوره !

په خبره کې یې ور ولوېدم.

ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه.
ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کيسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه ليکل کيږي.
ومې ويل:
ـسم وايې صيب.
ـنو ته يې دروغ بولې؟
ـنه، خو يوه خبره ده، مابه ټليفون غوږ ته نيولې وې، که به ستا کيسه ليکم؟
ويې خندل:
ـام م م... سمه ده.
غلی شوه.
ومې ويل:
ـاورې؟
ويې خندل:
ـفکر ته مې پرېږده !
يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
ـچټ ښه نه دی؟
ـنه، پردۍ مزدوري مه رابانديې دروه. په کور کې هم انټرنيټ نه لرم.
ـسمه ده، زه به يو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟
ښيښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکي ور روان ول.
ومې ويل:
ـواوره اوري.
ځواب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول ځلويښت کسه وو، يو، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راويستل، دوی ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولی وای، ځکه دفتر يوا ځې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. دا سې کسان چې د راډيويې خپرونو جوړولو ته جوړ وي.
ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ايمېلونه وګورم.
لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل، يخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برق نه و، د ګاز په ډېبه پورې تړلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د ټلېفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تیارې خوند رانه کړ، غیرت راته ودرېد، د کوټې په لستوڼو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندې ووتم.
سوړ باد چلېده، پورته رانه ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسبکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې لیکې جوړې کړې وې.
بنډل جالۍ مې راواخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلې ول.
د کړايي مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولی و، کتاب مې راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلېفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملګرې مې لیکلي و:
ـمزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې لیکل:
ـنه، مزې مې نه دې کړې، ها ها ها...
ټلېفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.
پینځه دقیقې وروسته مې بیا د ټلېفون پر شنه تکمه ګوته ټینګه کړه، لنډ یې وویل.
ـوروسته ټلېفون درته کوم.
برق راغی، تلویزیون مې ولګاوه، په یوه چینل کې امریکایي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې لیدلی و، خو زړه یې نه را واهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.
پام مې غلط و، ټلېفون راغی، هماغه نومره وه.
ویې ویل:
ـوبښه، زندان ته تللې وم.
حیران شوم.
ـهلته دې څه کول؟
ـد پلار لېدو ته.
ـپلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ـهو ! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.
یو دم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ـپوهېږې ! زه یې سمه نه پیژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې؟
په غریو کې یې وویل:
ـنو څه وخت به زما کیسه لیکې؟
ـپه ټلیفون کې نه کیږي.
ـبس ! سبا ته دې ایمېل وګوره.
ومې ویل:
ـستا نوم؟
مریم.
یوه شېبه غلې شوه، بیا یې په مړاوي غږ وویل:
ـستړې یم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کیسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځینه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مریم یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مریم وویل:
ـاورې؟
ـهو
ـنرسه ده، وایي چې دوا وخوره.
یودم یې وخندل، خو خندا یې جړه وه، غریو پکې ګډ و، ویې ویل:
ـپوهېږې ! دا شنې سترګې باور نه راباندې لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پینځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ یې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټلیفون درته کوم، خو ایمېل دې هېر نه شي، ویې ګوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېړه کمپیوټر چالان کړ، خو د مریم ایمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نویو راغلیو کسانو وړتیا مو مالوموله، ځینې یې ښه ول، فکر یې درلود.
رخصتۍ ته لس دقیقې پاتې وې چې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ایمېل رالېږلی و، لنډه جمله یې لیکلې وه.
ـسلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخیستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، یو خوراک کباب یې په اخبار کې راته تاو کړ، یو څو مالټې مې هم په پلاستیکي کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخارۍ ولګوله، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقیقې وې.
د مریم غږ مړاوی و:
ـسلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت یې، خو بیا دې هم زما خبره ومنله، د یو داسې چا خبره چې مرګ یې لنډ دی. مننه. شاید زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، یواځې د کار ټکي ترې دروا خله. تا رښتیا ویل، کیسه اوږده ده، په ټلیفون کې نه ویل کیږي، بس ! همدا یې ښه لاره ده. زه به په ایمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینې پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلېفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په ټلېفون کې پوښتلی شې.

ټوخي واخیسته، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:

ښښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخیستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې یو اځینۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کیسه پوه شي او نور پیغور ورکړي.

بس ! څه درته ووایم، خوشاله ژوند مو درلود ، خو هر څه له مینځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مریم غلې شوه، وروسته غریو واخیسته، په تیټ غږ یې وژړل، په غریو کې یې وویل:

ـ اه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

یو نارینه غږ مې واورېد ، غږ رانږدې شو ، په ماته ګوډه انګلیسي یې وویل:

ـ ښه یې؟

مریم ځواب ورکړ:

ـ هو

سړي وویل:

ـ پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چو په چوپتیا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.

مریم په غریو کې وویل:

ـ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.

یوه شېبه غلې شوه، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:

ـ بس ! دا یو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران یې ښه خلک دي، ځینې یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهېږي، پام راباندې کوي، نه پوهېږم، یا به یې زړه راباندې سوځي. دلته یوه زړه نرسه ده، لوسي نومېږي.

پوهېږې ! زه کله کله وینه راګرځوم، خو د لوسي ورتګ نه رانه کېږي، په بېړه خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنیا ده، هلته په نویمو کلونو کې جګړه وه، خاوند یې په خپل کور کې ولګېد ، دې ایټالیا ته پنا راوړه، په خپله وایي چې له تېرو اتلسو کالونو راهیسي په همدې روغتون کې کار کوي.

زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوې، لوسي وایي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته یم، هرې خواته سپینې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مینه ماتوم.

بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل ورېځ وي، هر څه بې روحه ښکاري ، یو اځې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ایسي.

په دهلېز کې درې پایې کمپیوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سایټونه به مې کتل، پام مې غلط و ، خو اوس مې سبکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مریم ټوخي واخیسته، یودم یې وخندل، ویې ویل:

ـ اه ! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـڅو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختګر را اوغوښت، په زړو کوټو یې لاس وواهه، ویل یې چې کله کله به د مکتب په رخصتیو کې ورته راځو.
یو مازدیګر مې پلار را ناري کړې، په خوند یې وویل:
ـخزانه مې پیدا کړه!
ورغلم، ده د وره له یوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
پلار مې وخندل:
ـدا وینې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه یو څه کښندل شوي و، ځیره شوم، لیکلي یې وو.
مریم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نیټه وه.
مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست، ورو یې وویل:
ـښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول، پلار مې یې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ویل یې چې ګډ میراث دی، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېږي سړی و، د دعوو حوصله یې نه لرله، زړه یې مات شو، د کوټو کار یې په نیمایي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بیا مو هیڅوخت کلی ونه لید.
مور د کابل په خیرخانه کې اوسېدو، کوچینۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووایم. بس، هوښیاره ده، د خسرګنۍ زړونه یې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و، خندا یې ډېره وه، ابا مو باله.
مریم وټوخل، ویې ویل:
ـپلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظیمي جګړو او طالبانو په وخت کې یې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه یې کې به یې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستیو کې یې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بیا یې هم ماموریت وانه خیست، څه پیسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې یې د خوراکي موادو کوچینی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرایه یې نه غوښته، مور مې هم په یوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و. ښه مې په یاد دي، یو وخت د خپلوانو کره میلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکینی دروازې ته ور وختو، کلینر راغی، مور مې کرایه ورته ونیوله، خوهغه ور یاده کړه چې پیسې مې دي له پلاره واخیستې.
بس! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي څېره ونیوله او وبه یې ویل:
ـپلاره! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته به مې خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو يې اوږده بانه راتاو ول، کله چې به يې وخندل، تر سپينو غومبرو لاندې به يې نرۍ ګونځې پيدا شوې. بس! مورېټول دې ته شوي و، يواځې رنګ مو له پلاره اخيستی دی.
مريم وټوخل. يوه شېبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غږ يې وويل:
ـخوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر يو ويشت کلنۍ راسره وه، بس! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه.
خبرې ختمې شوې.
وږې وم، کمپيوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) ور وتلې وه.
ماخستن ناوخته د مريم ټلېفون راغی، وار له واره يې وويل:
ـپه ليکلو ارزي؟
يو دم يې وخندل:
ـاه، وبښه، سلام!
د سلام ځواب مې ورکړ.
ويې ويل:
ـخبرې دې واورېدې؟
ـهو.
ـپوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
ـنه، خو يوه هېله!
ـوايه!
ـ دا ځل يو څه ډېرې خبرې راولېږه.
ويې خندل:
ـولې؟
ـسبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.
ويې ويل:
ـسمه ده، تر تا زه ډېره بيړه لرم.
غلی شوم.
ويې ويل:
ـهو رښتيا، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
ـوايه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:
ــهغوی غزني ته تللي دي.
ويې خندل:
ــغږ دې خوبولی دی. څو بجې دي؟
ټليفون مې سترګو ته ونيو.
ــيوولس.
ويې ويل:
ــ ستړی به يې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې رااووت.

* * *

د سهار په خړه کې عمومي سړک ته وختم، يخني وه، زړه مې نيولی و، خو علت نه رامالومېده..
زموږ د دفتر رسميات په اونيمې بجې شروع کيږي، خو زه په شپږنيمې له کوره وځم، دفتر دومره ليرې نه دی، که مستقيم لاړ شو، تر شلو دقيقو نه اوړي، خو د دفتر موټر بايد په شپاړسو کسانو پسې ورشي، يو ساعت وخت نيسي.
شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، يوه يې رايادونه کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟
ځواب مې ورکړ:
ــنه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښين قضا مې په فلش کې د مريم خبرې رااخيستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت يې راکړ، نيغ کورته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپيوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساينې احساس مې کاوه.
ټليفون مې رااخيست، د مريم بېګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپيوټر چالان کړ. مريم له سلام وروسته وار له واره کيسه را اخيستې وه.
ــد پوهنتون په دربيم کال مو صنف ته يو هلک راغی، غټې، زيږې، تورې سترګې يې درلودې، له ونې لوړ و، زنه يې سوچې، پستې ږيرې نيولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تيرې شوې.
دی وحيد نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.
وحيد غلی هلک و، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفيانو هرې پوښتنې ته به يې يواځې په (هو) يا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې يې ورې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له سترېيا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحید به هر سهار په یوه ښکلي شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر یوې بجې ورته ماتل و.
یوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون ته نه پاتې و، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځینو مضمونونو نوټونه رانه تېر
ول. له دوو ، دریېو ټولګیوالو مې نوټ وغوښت، خو یوه یې هم پوره نه و لیکلی، یوې همصنفۍ د وحید نوم راته
واخیست، د تفریح په وخت کې ورغلم، دی د یوې ونې سیوري ته ناست و ، کتاب یې وایه.
ورنږدې شوم.
ومې ویل:
ـ وروره ! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.
نیغ یې راته وکتل، بېرته یې کتاب مخې ته ونیو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم:
ـ وروره ! امانت یې راکه، سبا ته یې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګورې ، بکس ته یې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې یې راته ونیولې، ورو یې وویل:
ـ دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومې ویل:
ـ ونه پوهېدم.
لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مې راواخیستې، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره
راټول نه و، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مې بیا د هماغه ونې لاندې ولید ، ورغلم، کتابچې مې ورته ونیولې:
ـ مننه، وروره.
ویې خندل، خو په خندا کې یې ملنډې ګډې وې. ورو یې وویل:
ـ زه په خپله څلور خویندې لرم.
غوسه راغله.
ـ نو څه درته ووایم؟
ویې ویل:
ـ تر اوسه دې له مانه کوم بېځایه حرکت لیدلی دی؟
ـ نه
ـ نو بیا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې یې ورولوېدم !
ـ ولې ووېرېږم؟
ویې خندل:
ـ همدا چې ورور راته وایې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لویې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحید مې تر څنګ تېر شو، په غوسه یې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
ـ پورورې خو دې نه یم؟
ګامونه یې ګړندي کړل.
ما سپینین کورته ورسېدم، کوچیني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلي وې. علت مې وپوښت، ویل یې چې بیګاه مې په یوه کتابچه کې رسمونه وکارل، سور پوښ یې و، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د وحید د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.
سبا ته لومړی درسي سات خالي و، وحید مې په چمن کې ولید، ورغلم، پښې یې ورټولې کړې. پرته له دې چې راته وګوري ویې ویل:
ـ د ښښني له پاره راغلې یې؟
خبره یې سمه وه، خو غیرت راته ودرېد:
ـ نه
ویې خندل:
ـ دروغ مه وایه، ما درته وکتل، مخ دې چینجن نیولی و.
ځواب مې نه درلود.
ـ لیرې شوم.
تفریح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځینې نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
ـ وبښه ټوکه وه.
ور و مې کتل. وحید و.
ځان مې مصروفه ونیو.
وحید یوه شېبه ولاړ و، بیا د باندې ووت.
له تفریح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع یې خټه وه، د درس ورکولو حوصله یې نه لرله. بس! مازې یې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر یې یو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي یې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګڼوډې شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره یو سي. وحید رامخته شو، نظر یې دا و چې دی به په خپله له چپټره د ټرش کاپیاني واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غیرحاضره وم، بله ورځ وحید نه و راغلی، بس، یواځې ما چپټر نه درلود. خو وحید دوهمه ورځ هم غیرحاضري وکړه. چپټر ضرور و، له یوه ټولګېوال مې د وحید د ټلیفون نومره واخیسته، غږ یې نیولی و، رایاده یې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې یم. خبره یې سمه وه، په تفریح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنۍ شونډه یې ماته ښکارېدله.
ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـناروغ يې؟
ويې څندل:
ـمهمه نه ده.
چټمر مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو ځوکۍ يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.
ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټليفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحيد رایاده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.
مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
چو په چوپتيا شوه، خو دقيقه لا نه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واورېد:
ـوبښه، د ټايپ بيطرۍ کمزورې وي، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچينی ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لري، لوسي راته راوړ، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليږلی شم. ښه کيسه مې کوله.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:
ـپوهنتون ليرې و، څو نجونو په ګډه يوه تونس موټر ته مياشتنۍ کرايه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نيمې بجې راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستې او دولس نيمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلی رایاده کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، درېيمې بيا دا بدلونو نه دمينېدو علايم ګڼل.
نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مينه نه پيژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې يې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟
نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يوازې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وويل:
ـمينه همدا ده؟
مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:
ـما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، يو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحيد نيغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې د ده خوشالي غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته وویربدم، په لمانځه کې به مې لا د وحید څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
یو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مریم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونیو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډي زوې راته وویل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې منله.
له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخیستل. کوټې ته راغلم، یو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپیوټر ته کېناستم، خو بیا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو ورو ماشومانو خیر غوښت. یوه ته مې لسګون ونیو، بل مې سترګې راته ونیولې، خو ماتې پیسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. وریاده مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نیمي یې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپیوټر ته کېناستم. مریم ویلي ول:
ـنه مې له درسونو سره زړه تړلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچیني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه په ژوند کې مې یو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي یې رانه واخیسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ویښه وم.
مور ته مې اند ښښنه ورلوېده، روغتون ته یې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاینات راته ولیکل، دوا یې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشینونه په مینه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت یې له ما پرته بل چا ته نه و مالوم. ان وحید ته هم نه.
بیا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، ځکه جومه وه، د جومې په ورځ خیرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونیو، خو د دروازې ټکا ډېره شوه. د مریم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ور ولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ یو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د یخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګر ته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وي، ځکه ډېر دي، په کوم یوه پسې به یې ورسیږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثیر راباندې وکړ، سترګې یې ژوندې نه راته وایسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې یې خړ پلاستیک پروت وي، ما هیڅوخت د یو چا په سترګو کې دومره درد او نا امیدي نه وه لیدلې.
سلګون مې ورته ونیو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې یوه ټکي ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر لیدل، پښتانه پکې ډېر ول.
یوه شېبه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بیا د مریم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته ور وښوېدم، ویلي یې و:
ـوخت ووت، وحید مې یوائې په پوهنتون کې لید.
وحید به هم تر نورو له ما سره ډېرې خبرې کولې، خندل به یې، غږېدا یې له خونده ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به يې ټلیفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هيڅکله يې له خولې د مينې خبره راته راونه وته.
يوه ورځ د تفريح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په يوه خوله وې چې ايسکريم اخلو. روان شوو، وحيد مې وليد، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحيد پر مېز ناست و.
غټې تورې سترګې يې راواړولې، خيره يې نيولې وه. ورو يې وويل:
ـمشوره راکه!
په حيرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې، ويې وويل:
ـورونه مې په لندن کې دي، غوښتی يې يم.
زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.
د وحيد غږ مې واورېد:
ـدا يو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.
غلی شو، سر يې وځړېد، ورو يې وويل:
ـخو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.
د ژړا چيغه مې ستونې ته راغله، ولاړه شوم، وحيد راپسې غږ کړ:
ـچېرته ځې؟ څه يکې وايې؟
د هلېز ته راووتم، ګڼه ګوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوهڅه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.
ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، يو هلک و، په حيرانۍ يې راته کتل.
ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس وښوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.
خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.
مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستونې نه تېرېده.
ماسپښين مبايل وشرنګېد، وحيد و، د ناڅاپي ورکېدو پوښتنه يې کوله.
څه به مې ورته ويل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.
د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په درېو مضمونونو کې پاتې وم.
وخت ووت، وحيد ته وېزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، يوه اوونۍ درس رانه پاتې و، له وحيد سره مې په ټلیفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.
د مريم له دېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې
ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين ږيری و، له کلي يې د تدوای له پاره مخه رانيولې وه.
بوډا تر ناوخته وېښ و، پخوانی کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود، وړه کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.
بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکټرانو وګرځېدو، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خدای په امانی پر وخت يې دعاوې راته کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مريم ايمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې ديګ پخاوه چې د مريم ټليفون راغی. غږ يې بېسېکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل.

دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخي ډېروالی ګاڼه.

مريم لنډه وغږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې راليږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوږو کې د پرتو پيازو ټکا خته، رنګ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټلېفون وشرنګېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غريو کې ښښنه وغوښته، رايادە يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلی وم کيسه نه وه رامالومه، هيڅ مې هم نه شوای ويلای.

ټلېفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

* * *

د خيرخانې په کوتل کې مې د موټر ښيښه خلاصه کړه، يوه همکار په بېړه لاس ور وغځاوه، په خندا يې وويل:

ــيخني ده.

سوړ شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيويي خپرونې خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خيرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلي، څو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکی لاړو، نوي ښارګوټي په چټکی سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترګو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال ولېد او نه هم خوشاله څېره. بس يواځې تور سړک او روانې موټرې د يو ويشتمې پيړۍ ننبې وی.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټايرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټول له لار پر پاخه سړک راغلی و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې ګڼ کورونه ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایي تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.
یو غږ مې واورېد:
ـاز وقت های جنگ است.
مخ مې ورواړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلی دی.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګنې ګوښې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.
د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.
یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیویي خپرونه اورېدله. ټول غلي ول، تر پایه یې یوا ځې ټایپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول.
له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
ـاوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟
لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکې کال درسونو ته تیاری نیسي.
لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې تورې او پخڅې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي "بود نبود ، در زمانه های قدیم جنګ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."
د ملګري غږ جټکه راباندې راوسته.
ـراځه ! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وایسېده، موږ تر یوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم.
مریم ویلي ول:
ـوخت لمر و او زه هم د یخ توټه. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې تورې حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښویه تېرېدم.
په دربیمه میاشت ټلېفون راغی، وحید و، لنډ وغږېد، ویل یې چې په همصنفیانو پسې خپه شوی یم.
سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه. غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامي رابښله.
خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایي مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، رایاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مي خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچيني ورور ته مي په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډک شو، ژر يې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، کيسې به يې کولې، خپل راتلونکی به يې په مزو کې ليد.
دا خبرې مي په مور او پلار بنې نه لګېدې، اول يې نصيحت کاوه، واقعي ژوند ته يې راګرځولو، خو وروسته يې پر دوی هم تاثير وکړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.
يوه ورځ مي مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره يې د لندن کيسې راواخيستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زمور د خپلوانو راليږلي عکسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وويل چې د کورنيو د قبليدو چانس ډېر دی.
بس ! پلار مي هم راضي شو، په لومړي ځل يې د کابل له دوړو او د دوکان ترمخ د لښتي له بويناکه اوبو شکايت کاوه.
ماته خدای راکړه، رنګ مي راوګرځېد، ژوند خوږ راته وايسېد، راتلونکې مي له وحيد سره ليده. ډېر وخت به مې د انګليسي ويلي کتابونه له سره کتل.
پلار مي د خپلو ملګرو په مرسته يو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريکايي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدله، پيسې په کابل کې، له صراف سره ايښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو يې يو ټليفون غوښت. پلار مي صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پيسې اخيستې.
بل شرط دا و چې سفر زميني دی.
همدومره.
مور ته مي پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ويل يې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د ليل مي دا و چې د طيارې تګ ډېرې پيسې غواړي، ده د هر نفر پر سر ديرش زره ډالره ياد کړل، دا يې هم وويل چې له دې سره، بيا هم ټول سفر په طياره کې نه شي کولای، ځينو ملکونو ته به پر ځمکه ور اوړي.
د پلار په خبرو کې ما هم يو څه مرچ او مساله ورګډ کړل، د يوې کورنۍ کيسه مي ور ته تېره کړه، ومې ويل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په يوه خوله ول، مور مي هم راواوښته.
زمور کور بې نقشې و، پلار مي نفر ورته راووست، پنځه اويا زره ډالره يې جوړ کړل. د دوکان او کور وسايل هم خرڅ شول، پلار مي لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو ترمخ يې دوه اويازره ډالره له صراف سره کېښودل، پاتې پيسې مي ما او مور په خپلو زېرپيرانيو کې وګنډلې. په حويلۍ کې د منو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.
مريم غلې شوه، سوړ اسويلی يې ويست او خپلې خبرې يې وغځولې.
ــتر نيمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ايران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو ، پلي روان وو ، مور مې ځو ځله په ځنګ ووهلم، پوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښي، خو وروسته خندا راغله، د چادری له ورو ځلورکونجه سورویو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بند یدلې.

شیبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو ، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ ګوته ونیوله.

مور مې په بېړه کوچیني ورور تر ولیو ونیو ، د موټر سایکل د برېک کرښنده اواز پورته شو.

مور په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، ببرته د یوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.

پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.

هلک روان شو ، مور هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، تورخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بیړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری یې خوت، ځنګ ته یې پر پلاستیکي څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لوګی راووت، د چیلم سرخانه سره انګار نیولې وه.

په هلک پسې د لرګي پر زینو وختو ، تنګ دهلېز و ، دواړو غاړو ته یې غوړ ورونه راپرې ول.

همالته ودرېدو ، هلک په منډه لاندې کښته شو.

یو تور ، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونیو ، سړي هیڅ هم ونه ویل، له جېبه یې کونجي (کیلي) راویسته، دروازه خلاصه شوه.

زه، مور او کوچیني ورور مې وړې کوټې ته ور ننوتو ، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد.

ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس ور وغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.

مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپین مخ یې د چادرۍ د سوریو په اندازه سپېره و..

ما هم خپله چادري لیرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن میخ راوتلی و ، چادرې مې پر میخ راوځړوله.

ورور مې ورسی ته ولاړ و ، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګڼو تورو ویښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، یوه دوکاندار وچې سترګې راته نیولې وې.

ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندینۍ برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټیټو غونډیو ورهاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکارېدله.

کړپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترګو شاوخوا دوړې پاکولې.

ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.

رنګ یې ژیړ و ، په راوتلو رډو سترګو یې ورسۍ ته کتل.

مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت.. هلک لړزې اخیستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسۍ ته مې وکتل، په بېړه شا ته شوم، تر بستې لاندې يو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستيکي خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړي ته يې لاس وروغځاوه او د تشناب له کاغذ سره يې يو ځای د ورسۍ تر خلاصي پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خيرنه توشکه کېناست، خلطه يې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کيک مو له پېپسي سره خوړ، خوند يې نه راکاوه، خو پلار مې ويل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، سترې وو، ورور ته مې مخ ورواړاوه، لا يې د کربوړي ځاې ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ويې ويل:
_تر پولې ور هاخوا د ايران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ورو مې کتل، له خپل سپين لستوني يې توره غټه سپږه ور واخيسته، ولاړ شو او لاس يې تر کړکی ويست.
ماته يې وکتل، ويې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو يې وويل:
_خارج ته تګ، دا کيسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مريم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ يې غوښت.
ور ياده مې کړه چې کمپيوټر ته ناست يم.
بښنه يې وغوښته، ويې ويل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.
بېرته مې د کمپيوټر کيبورډ ته لاس وروغځاوه.
مريم ويلي ول:
_ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته وروووت، پاو وروسته بېرته راغی، ويل يې چې سبا ورځ هم همدلته يو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدايه خير غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ويده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې، که ورږې، زه يې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خوليو کې به يو نيم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه يې هم ښه ول، ډېرو يې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي وو، دا سې راته واېسېده، لکه له ايرانه چې يې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوې پلاستيکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې ور ياده کړه، چې په يوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه يې ور واخيسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله نږدې غونډیو ، تودې اوبه راوځي.
په خبره یې ونه پوهېدم.
ورور مې وویل:
ـبازار ته نږدې غونډۍ دي، چینې لري، ما په خپله لاس ورته ونیو ، تودې اوبه راتوییدلې.
د مور غږ مې واورېد:
ـدا څنګه اغوښتل کیږي؟
ور ومې کتل، توره اوږده ټوټه یې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونیوله، بیډیو ته رسېده.
ومې ویل:
ـاسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅنګه ده؟
ور ومې کتل، د تور پطلون له پاسه یې سپین یخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دریشي کې لید.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د یخن قاق غاړه یې سمه کړه، ورو یې وویل:
ـله کومه دې کړل؟
پلار مې کوچیني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ویې ویل:
ـسرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پیدا کیږي.
کور مې سترګو ته ودرېد ، تلویزیون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و ، عسکري دریشي یې کړې وه. په مخ کې یې یوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وایسېد ، په پطلانه کې ځوان مالومیده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د یخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ویې ویل:
ـسفر مو ماښام ته شو.
د مریم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې یې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځېدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ایرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلویزیون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کار وړ پروګرام مې ونه موند ، یا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلویزیون مې بېرته مړ کړ. د ټلیفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټلیفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټلیفون راغی، له کمپلې سره ور وښوېدم، مریم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سیمیټ وو.
مریم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه یې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را ياده يې کړه چې له دوو مياشتو وروسته يې يو پښتون وليد.
په خبرو کې يې وررولوېدم:
ـ څنګه دې وپېژاند ؟
مريم سره ساه واخيسته:
ـ نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سيروم يې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هيله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو يې پوه کړم چې د سيروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، يو چا په ټلېفون کې پښتو ويله.
په بيړه ولاړه شوم، د سيروم ستن مې له لاسه وختنه، لوسي تر مټ ونيولم، چيغه مې کړه:
ـ پښتون دی.
لوسي په حيرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همدا سې وشول، يو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په څېره کې يې حيراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ يې لاس تېر کړ، پر شونډو يې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ويل يې چې پکتياوال دی، خو اوس په امريکا کې اوسي، دی له خپلې ايټالياوي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سيل په وخت کې يې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون يې نه و موندلی.
له ما يې کومه پوښتنه ونه کړه.
سړي يوه شېبه راسره کېناست، وروسته ټلېفون ورته راغی، له خبرو يې پوه شوم چې مېرمن يې ورته ماتله ده.
مريم وټوخل، غلې شوه. يو دم يې وخندل:
ـ ښه ! کيسه دې څنګه کړه؟
ومې ويل:
ـ اورم يې، د کار خبرې ترې را اخلم.
ويې خندل:
ـ د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ويل:
ـ هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبيات دې لوستي، ليکنه چاڼ غواړي.
ويې خندل:
ـ ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ويې ويل: .
ـ کومه پوښتنه لرې؟
ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل:
ــخو زه يوه پوښتنه کوم.
وايه.
ــهر څه په پښتو درته ووايم که نه، ايرانۍ پارسي او انګليسي هم پکې ګډه کړم.
خندا راغله:
ــپوه نه شوم.
ويې ويل:
ــګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انګليسي پوهېدل، د اسې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړې.
فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې را اخيستی، مجبور وم چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم دا چې ليکنه بې خونده راتله، ځکه مې وويل:
ــنه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ما ته يې په پښتو ووايه.
ويې خندل:
ــسمه ده.
ــښه کومه بله پوښتنه؟
ــنه، لوسي راته ولاړه ده، وايي چې خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.
ټليفون قطع شو.
کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.
ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.
ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.
کړپ، د پيشو کريږې او پر کاشيو د لوښو د لوېدو اواز راغی.
دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خيرنه پيشو راووته، غولي ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش د اسې څه نه وو، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.
د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کيڼه پښه يې درنه پسې اخيسته.
تر پيشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.
ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشيو ماتې کوکۍ، د وريجو دانې او چيچل شوي هډوکي پراته ول.
لړمون مې اور واخيست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پيشو د ګاز د لوېې ډېبې تر شا غلې وه، وچې سترګې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.
ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې يې معصوميت پروت و.
يوه شېبه مې د پيشو سترګو ته وکتل، سترګو يې يوه خبره کوله:
ــملامت نه يوو، په دې واورو کې څه وخورو؟
نه پوهېږم، ما ته يې په سترګو کې همدا ټکي ښکاره شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې یې نوک ونیو، را ویې کتل، پوه یې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.
غولي ته مې جارو ونیوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. یخنۍ واخیستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټې، غوړ لرګي ته مې د اورلګیت دانه ووهله، وار له واره یې پرررر شو، لمبه تر نورو نیمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.
خوب نه راته، بېرته کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي ول:
ـ ماښام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ور ووت، بېرته راغی، رایاده یې کړه چې باید لاړ شو.
تیارۍ ته ضرورت نه و، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخیست، همدا یو بکس و، د ټولو کالي پکې پراته ول.
لاندې کښته شوو، په یوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخیستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په یوه کور ننوتو.
لویه حویلۍ وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری یې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو یې پوه شوم چې د سفر نیت لري.
یوه دېوال ته ودرېدو، شاوخوا مې وکتل، شینې ډکې نه تر ستړګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.
لویه دروازه خلاصه شوه، یو سیټه باډۍ لرونکی کوچینی موټر و، تېزه رڼا یې پر ولاړو خلکو لګېدله.
موټر ودرېد، ځوانانو منډه ور واخیسته، هر یوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخیژي.
د موټر له سیټه دوه تنه راکښته شول، ایراني فارسي یې ویله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.
موټروان زمونږ خواته اشاره وکړه.
پلار ته مې وکتل، حیران و. ورغی، له خبرو یې پوه شوم چې زمونږ ځای هم د موټر باډۍ ده.
پلار مې تر ډېره ورسره و، لاسونه یې خوځېدل، داسې راته واېښېد، چې ځای مناسب نه ورته ښکارې. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.
ورغلو، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مینځ کې کېناستو، یوې خواته مې پلار ځای ونیو او بل لور ته مې هم ورور. خو بیا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.
موټر ته مې وکتل، په وړه باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.
موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد، مسافرو ته یې ډاډ ورکړ، ویې ویل چې ځانونه کلک ونیسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې یو.
موټر حرکت وکړ، څراغونه یې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې یې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټایر کومې کندې ته ور ولوېد، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځاى کې ډزې وربانديې وشوې.

موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړى راکښته شو، ليرې بل ګروپونه يې راونښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.

وروسته يې ګامونه واخيستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.

موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.

ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.

مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيورى راغى، هماغه برېتورسړى و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.

سړى باډۍ ته راغى، له ما، ورور مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مسافر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول.

ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.

موټروان د سيټ تر ښيښې سر را ايستلى و، مخکيني ټايرونه يې هواري ته سيخول.

موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايراني بيرغ لګېدله.

ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و، غږى مې اوږده کړه، ټول پر ځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغى، د موټروان لاس و، پوه يې کړم چې سر ټيټ ونيسه.

پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بتۍ سپينه رڼا يې تر موږ نه رارسېدله. عسکر يوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت.

پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.

له سرحدي پوستې واوښتو، موټر ګړندى شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سرور وايست، ټاېر پر توره ليکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو ليرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و

ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې.

د موټروان ورو شپېلکى مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړى له موټروان سره کېناست.

موټر په مړو څراغونو ګړندى روان و، د باد پرهارى خوت، د حجاب ژى مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.

پاو ووت، ليرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد ،مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه.

دوو مسافرو په يوه خوله وويل:

_ګزمه ده.

د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.

رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ يې تر پخوا چټک و.
له غونډيو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ ځراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکری مې د زنې دواړو خواوو ته ټينګ نيولی و.
ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټينګه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ يې د پخوا په څېر ګړندی و.
يودم کوکه شوه:
ـورور مې !
په بيړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې يوه سړي چيغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ـموټر ودروئ !
د موټر ټاپرونه په وړو ډبرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خوا ته يې منډه ور واخيسته.
برېتور سړی تر ښيښې سر راويست. يوه مساپر په بيړه وويل:
ـورور يې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سيټ بام ته سوکان ونيول موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ويل يې چې خپلې غاړې مې درباندې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل يوه له پاره خطر ومنم.
يوه مساپر چيغه کړه !
ـدا څنګه مسلمان يې !
کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونيو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سيټ ته ور وګرځېد، موټر حرکت وکړ. ليرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نيولې وو نرۍ چيغې يې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مريم خبرې ختمې شوې.
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو يې تر کمپيوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، يوه ملګري مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شيرينې ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهيان راباندې خوري.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خيرخانې قلعه يې نجارا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلو، په یخه هوا کې د ماهیانو خوراک خوند وکړ، د چایو د سوړولو په وخت ټلیفون راغی، حیران شوم، مریم وه، دې به یو اځې له ماښامه وروسته ټلیفون کاوه.
د باندې ووتم، ښښنه یې وغوښته، را یاده یې کړه چې د کار په وخت کې یې مزاحمت وکړ، خو وروسته یې یودم وویل:
ــد موټرو غږ دی.
یوه مې کړه چې د ماهیانو د خوراک له پاره قلعه یې نجارا ته راغلي یو.
په غږ کې یې بدلون راغی، په خوشالي یې وویل:
ــپه چهار راهي کې یې؟
ــهو
ــکومې خواته.
ــشمال !
ــخو په جنوبي برخه کې ښه ماهیان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور سره څو ځله ورغلې یم.
ومې کتل. تر سړک ور هاخوا له لویې کړایي څخه تاوونه پورته کېدل.
ومې ویل
ــاورې
ــهو
غږ یې ژړغونی و. خو وروسته یې یودم وخندل.
ــهی، چهار راهي ته وګوره، هغه بوډا ترافیک شته، اوږده ږیره لري.
ومې کتل، یوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراوه.
مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مریم په خوند وویل:
ــموږ به هر سهار همدلته د پوهنتون یوه ملګرې را اخیسته، خو وروسته یې د دربدو ځای بدل کړ، ویل یې چې زوړ ترافیک ډېر راته ګورې. بس، خدای راکړه، ملګرې به مو ځوروله، ویل به مو چې زوم خو بیا ولاړ دی.
مریم ټوخې واخیسته، ټوخی یې اوږد شو، وروسته یې غاړه صافه کړه،ورو یې وویل:
ــوبښه.
شاته مې وکتل، یوه ملګرې مې ساعت ته اشاره کوله.
د مریم نیولی غږ مې واورېد.
ــقلعه یې نجارا څنګه ښکارې؟
ــهیڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکټرانو لوحو نیولی دی، د ژېړ واورې د موټرو په لوګیو تورې دي، خو له سړکه دوړې پورته کیږي.
مریم سوړ اسویلی ویست:
ــاه، تر هماغه دوړو ځار شم.
یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په غریو کې و ویل:
ــیوه هیله ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوايه
ـيوه ژوره ساه واخله
خندا راغله
ـولې؟
ـزما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لېنتي بوى له دوړو سره ګډ و، ټوخې راغی، ټلېفون مې ليرې ونيو. خو ومې نه ټوخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مريم وويل:
ـبختور يې.
ومې خندل.
مريم سوړ اسويلی ويست:
ـ د وطن دوړې مې يادېږي.
غلی شوه.
د ملګرې غږ مې واورېد، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.
مريم يو دم وخندل:
ـاه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
ومې ويل:
ـڅلورنيمې.
ـښه، که مې ايمېل ناوخته درورسېد، چې هير يې نه کړې.
ـسمه ده.
ـوبښه، اخيري خبره، که زما منې، تر سړک واوړی، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.
هېڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
د خنګ ګاونډی راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زموږ له کوره يې لاين کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکټه وايست.
راغلم، کمپيوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.
ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشی کړ.
راډيو مې راواخيسته، يو اځې د جنګ خبرونه ول، مړه مې کړه. اوږد وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پياله مې له چايو ډکه کړه، الماري ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړيو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پياله چپه وه.

کوټه سپينې رڼا ونيوله، تېزه وه، کمپيوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا يې خته. همسايه ته مې زنګ وواهه، وريا ده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، ليرې يې کړئ.

فکر مې سم وخوت، د کمپيوټر چونګا غلې شوه.

مريم ويلي ول:

ــ يوې زېرزمينۍ ته ور کښته شوو، ساه پکې بنديده، د روغنی رنګ بوی يې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل. کړنګ شو، ټيمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سيمينټ د نخودي رنګ ځاځکي توی شول. ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته يې وچې سترګې نيولې وې، د پطلانه شنه پايڅه يې په نخودي رنګ ککړه وه.

مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.

زيرزميني اوږده وه، د ناستې له پاره هيڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سيمينټو څو ډکې بوجۍ د دېوال ته پربېستې. پر بوجيو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.

موټروان دروغ ويلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نيم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.

پر مخامخ د دېوال يو سيوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زينو راکښته شو، ملا يې ختلې وه، له خولې يې د سګرېټو تېز بوی ته.

سړي يوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.

پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپينې وريجې وې.

د ډوډۍ وړه ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژدويل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.

مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته يې وچې سترګې نيولې وې.

پوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان يې له زړه نه ووت.

ورور مې ګروپ ته کتل....

پلار مې يو دم مخ واړاوه، ويې ټوخل، وريجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.

ښښنه يې وغوښته، بيا يې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا يې دېوال ته ولګوله، پورته يې وکتل، له سترګو يې پوه شوم چې په راتګ پښېمانه دی.

ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ايښی و، سترګې يې پټې وې. له وريجو يوا ځې يوه ګوله پورته شوې وه. ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.

سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ايستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځګنو څپو اخيستي ول.

ورور مې چيغې وهلې، مرسته يې غوښته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لويه خوله راووته، سپين تېره غاښونه يې زما د ورور سر ته سيخ شول، سپين ځګونه سرو وينو ونيول.
چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.
مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلي ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.
مور ته مې مخ ور واړاوه، خلاص غونچه وېښتان يې يوې بلې خوا ته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکڼۍ) راوتل.
له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې يې زما د ورور په وينو لړلی خيرې کميس بند و، د مور خوا ته مې ور وګرځېد، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.
نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وينې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده وېښته راوتلي وو، اوبو يوې بلې خوا ته وړل.
نهنګ زما خوا ته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.
غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، ورور مې لا ويده و.
ومې ويل:
ـ ښه يم. خوب مې ليد.
پلار مې بېرته پر سيميټي کځوړې کېناست. کېڼ لاس مې را پورته کړ، دوه نيمې بجې وې.
سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.
غږ مې واورېد، يو چا زما د پلار نوم اخيست. پلار مې په بيړه پر زينو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.
مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.
د باندې راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.
کوڅې ته راغلو، يو کوچينۍ موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.
پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور، د شا سيټ ته ورپورته شوو.
شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپين او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راولوېد، مور، د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.
موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.
موټروان په بيړه دروازه خلاصه کړه، له موږ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا يې تر هغو ځانګو رارسېده چې مونږ يې تر لاندي ناست وو.
موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکيني ټاېره يې هوا ايسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به يو ـ يو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
يو موټر راغی، ټېوټا وه، پر سر يې سور څراغ تاوېده، پر دروازه يې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ايران ليکلي و.
موټر بربک ونيو، يو عسکر له ښېښې سر راويست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نيولې وه.
وروسته يې ټلېفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخيسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پوليسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسې پر بانټ ناست و.
وروسته يې ټلېفون غوږ ته ونيو، د لاس له خوځولو يې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، يو دري سوه دري بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه.
لاړو او همالته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو ويښتو کې د بس د چت د څراغونو کمزوري رڼا ښکارېدله، سپين سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشين يو تنکی ځوان ناست و.
نيم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، يو پلاستيکي سطل يې ورواخيست. مخکې راغی، يو ماشوم يې له بغوره کش کړ، ويې خندل، له سطله يې يو جوس ورکړ.
ځوان دوو دريو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل يې کېښود ،يوې بلې خوا ته يې وکتل، له جېبه يې دري کارتونه راوايستل، ورو يې وويل:
ـ مخکې پوسته ده، پوليس راخيژي. د شا سيټ ته نه راځي، له ليرې همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې يو کارت ورواخيست، سر يې وځړېد ، بېرته يې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته اېښې وه، په ټيټ غږ يې وويل: وارخطا نه شۍ، لار ورسره لرو، پيسې مو ورکړې دي.
ځوان يو دم وخندل، په لوړ غږ يې وويل:
ـ جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ يې زما د ورور پر ځنګنو کېښود ، مخ يې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته يې شناسنامه ليکلي وه، لاندې د يوه بربتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکی شو ، خپل کارت يې راوښود ، عکس يې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت يې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې يوه ږيرور بوډا سپينه لونګۍ تړلې وه.
يو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد ، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لويو ښيښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته يو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ يې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا يې ځانته نيولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو ، په دوهمه څوکۍ کې يې د يوه بوډا اوږې وخوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وويل.
. زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مور ته مې وکتل، کارت يې پر ځنګانه ايښی و ، له غروي يې مازې د کاغذ ځنډه مالومېدله، د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو ـ دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه.
کارتونو ته يې وکتل، ښنه يې وغوښته، پورته يې پر څو وړو بکسونو ګوتې وتپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ، د هغه جېبونه يې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو.
عسکر وخندل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وويل:
ـ ابا يې چېرته بوت؟
ورو ښځينه غږ مې واورېد:
ـ ډېر ښکلی دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو يوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ يې زما ورور ته کتل.
وروسته يې ما ته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:
ـ افغانان ياست؟
غلې وم.
ښځې وخندل:
ـ د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکارئ، د هغوی رنګ مالوم دی. تک تور دی.
مور مې وويل:
ـ افغانان يو.
ښځې له خپل بکسه د بسکيټ قوطۍ راويسته، ورو ته مې يې ونيوله. ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره وروستل، ورور مې بسکيټ ور واخيست، ويې ويل:
ـ ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وويل:
ـ څه وايي؟
مور مې سوړ اسويلی وايست:
ـ هيڅ ! پلار ته يې اند ېښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:
ـ مه ويرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يوووړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه تومنو یې بدل کړئ !

ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.

پلار مې د ورور په لاس کې د بیسکیټو نیولې قوطۍ ته وکتل.

مور مې وویل:

ـښځې ورکړ.

د باندې تیاره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافیکي لوحو لګېدله، نور هیڅ هم نه ښکارېدل.

سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپین څراغونه ورو ورو کمرنګي کېدل، وروسته خوب وړې وم.

مریم وټوخل، ټوخی یې اوږد شو، بیا یې په کمزوري غږ وویل:

ـشور او زوږ و ، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک یو یې بلې خوا ته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره یې خبرې کولې.

بس تش و ، دوې څوکۍ ور هاخوا یوه بوډا کتاب وایه.

پلار ته مې پام شو ، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و

ورور مې راغی، له سرو شونډو یې د ګشنیزو نرۍ ډکی راوتلی و ، برګر یې خوړ.

ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه یې ونه ویل.

د بس له شاتنۍ زینې کښته شوم، مخکې لاړم، یوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو ، خو ایرانۍ پیسې نه وې.

د پلار غږ مې واورېد:

ـڅه غواړې؟

ور و مې کتل، په لاس کې یې پلاستیکې نازکه خلطه نیولې وه. د پیپسې بوتلې او برګر پکې پراته ول.

ومې پوښتل:

ـتومن دې له کومه کړل؟

کیڼ لور ته یې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لویه ښېښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.

له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخیستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سیمټې نرۍ سړک و ، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک یو کاغذ هم نه ښکارېده.

پلار مې په ډکه خوله وویل:

ـتهران ته یو زرو دېرش کیلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې یو.

د مخامخ دوه منزله تامیر پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نیمې وې.

ومې پوښتل:

ـدا کوم ځای دی؟

ـد کرمان دبسونو اډه.

یو وړوکی توپ راورغړېد ، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچیني ماشوم منډه پسې راواخیسته، بوټي ته نږدې ودرېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټو راويست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونيول، توپ يې ور واخيست ، د بس خواته يې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره يې وه، مړاوي ښکارېدل.
بېرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار مې وويل:
_مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک يوه نجلۍ روانه وه، نرۍ اندام يې درلود ، له ټکري يې د ويښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ويل:
_ملايان څه نه ورته وايي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ يې ژېړ و ، دوو رارواڼو عسکرو ته يې وچې سترګې نيولې وې.
په بېړه مې وويل:
_مه ورته ګوره !
سر يې وځړېد.
عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.
يوه يې وويل:
_ښاغليه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو ، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ يې ور واخيسته او په سره ټوکرۍ کې يې واچاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
_دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اوږده ږيره لري، له رنګه سپين دی، دبرش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالوميږي، دواړه د ترمينال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وويل:
_په موټر کې ناسته مو په خير ده.
روان شوو ، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وايه.
پلار ته مې مخ ور واړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:
ومې ويل:
_ويې نه پېژندلو.
پلار مې يوائې موسک شو.
پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، له دښتو او ورو ښارونو تېر شوو، يوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تياره يې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.

د تېلو ټانک و، ليرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.

يو خيرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ويلو پرته يې بکس اوږې ته واچاوه.

په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حويلۍ وه، پر چمن کېناستو. شاوخوا مې وکتل، د يوا ځينۍ کوټې سپين دېوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.

بوډا هماغه کوټې ته ننوت.

ورور مې منډه واخيسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپينې غاړې راوتلې وې.

ورغلم، درې بتې د کوچيني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.

پلار مې راغږ کړ، ورو مې کتل، پياله يې پورته نيولې وه.

ورور ته مې وويل:

ـ چای تيار دی.

راويې نه کتل، بتو ته يې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.

سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ ور واړاوه، د چايو له سورولو يې خوند اخيست.

بوډا يو غاب پر چمن کېښود، څو قند خيشتي پکې پرتې وې.

پياله مې راډکه کړه.

بوډا په خواره خوله وويل:

ـ بل څه خو به مو نه وي په کار؟

پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې يې ژورې وې، خندل يې.

پلار مې جېب ته لاس کړ، بوډا ته يې يو لوټ ونيو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.

پلار مې بل نوټ ورسره يو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.

خوښ مې شو، وږی نه و. خو يو دم يې وويل:

ـ ډالر غواړم.

پلار ته مې غوسه ورغله، لاس يې ور ټول کړ.

بوډا کېناست، په خواره خوله يې وويل:

ـ ښاغليه مه خفه کېږه، دلته يوا ځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر يې ډالر راکوي.

پلار مې وخندل، له پيسو سره يې يو بل لوټ هم يو ځای کړ، بوډا ته يې ونيو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانۍ خندا يې نه وه.

چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحيد خبره راګرځېدله.

بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پايپ يې ځمکه آبپاشي کوله.

نيم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې يې مبايل و، په غوسه يې وويل چې په ماپسې راځئ.

پلار مې بکس ور واخيست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ ټېکسي ته ور وختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، ليکلي يې و، تهران، لس کيلومتره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو څانګو ولګېده.
پاو ووت، د یوې ټیټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته تر څنګ وکتل، ورو یې وویل:
ـتهران دی؟
ځواب مو وانه ورېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافیکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لویو ښېښو سپینې رڼاوې راوتلې وې. په پیاده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نریو ټکریو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آینې ته مې پام شو، د موټروان پړسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته یې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آینه د موټروان د ککرې سپینو ویښتو نیولې وه.
غټ ښارو، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلي ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تامیرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم لیدل کېده.
هماغسې مخکې تلو، هسک تامیرونه کم شول، زراعتی ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټیټ دېوال تېر شوو، مخکې لاړو، یوې لویې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشایو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد، کښته شوو، د ونو په مینځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو، موټروان په یوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تامیرو، له یوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مریم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخیسته او له ډکې پیالې چای سره بېرته کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي وو:
ـورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د تویېدو غږ غلی شو.
آینې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلویزیون د ریموټ بیطرۍ را ایستلې وې.
ورغلم، د مور پر ځنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لویه وه، شیرچایي رنګ یې درلود، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنیز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:
ـمه یې ځښه!
ورور ته مې وکتل، د کوچیني مېز له سره یې جګ ورپورته کړی و.
پلار مې د اوبو جګ ور واخیست، پزې ته یې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته یې ونیو او له کوټې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلويزيون ته ورغلم، سويچ مې کړ، په ګوته مې څو چاينلونه واړول، ملايان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستيکي څوکيو ناست ول، د مېز پر سر په سګرېټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، ليرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې يې زما پر ويښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، يوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پيالو د ربړدېدو غږ راته.
ور ولاړه شوم، پتنوس مې يې له لاسونو ونيو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه د بګ برغولي مې ليرې کړ، مستې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـ اوبه يې رانه وړې؟
مستو ته يې وکتل، په خوند يې وويل:
ـ هلې نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ويل يې چې زړه ته يې نه کېږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چايو پياله راډکه کړه، ريموټ مې تلويزيون ته ونيو، خو کار يې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، يوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پرېووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتياوه، په سطل کې د ځاځکو د تويېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
يو وخت مې اوږدو ټکان وخوړ، ورومې کتل، مور مې وه، ويل يې چې په لمانځه کې لټه شوې يې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تاميرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانۍ نجلۍ وه، د اوبو وړی جګ يې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ور ولاړه نه شوم.
مور مې پتنوس ور نه واخيست، نجلۍ په وېره وويل:
ـ اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
ـ پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخیر دی، علی رضا ته مه وایاست.
د پلار خندا مې زور ونیو:
ـعلی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه یې ایرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ویل:
ـد کوم ځای یې؟
غتې مړې سترګې یې راواړولې، چوپه خوله د باندې ووته.
د چایو د سورولو په وخت یودم زوږ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر یې په کمیس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وویل:
ـیوا ځې نه یو.
پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پیالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حویلۍ د دروازې تر څنګ مې یوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې یې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځیني ګرځېدل، نور د یوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زیاتره یې خیرن او په دوړو سپېره ول.
د پلار غږ مې واورېد:
ـچای سړیږي.
ورغلم.
مور مې وویل:
ـتر کومه به دلته یو؟
پلار مې ور وکتل:
ـنه پوهېږم.
مور مې سوړ اسویلی ویست، پیاله یې ور واخیسته او پر کټ کېناسته.
ریموټ مې راواخیست، بیطرۍ مې ترې ویستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حویلۍ ته مې وکتل، هیڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پتې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ور هاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته یې لوېې تکې سپیني ډبرې پرتې وې، د کاشیو د جوړولو کارخانه راته واېسېده.
لیرې مې وکتل، تر هسکو تامیرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
ـپه تشناب کې تودې اوبه راځي.
ورو مې کتل، مخ یې لوند و.
ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې ماته وار راورسېد ، او به تو مړې وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې زېړې ته چاړه نیولې وه.

مورې ټوله ورځ په کوټه کې وو ، له وړې نجلۍ پرته مو بل هیڅوک هم ونه لیدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چو په خوله بېرته له کوټې ووته.

بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ویل یې چې په کوټه کې خپه شوی یم، پوره یو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکې ژوند او د لندن کیسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دریم سهار د ټولو زړونه تنګ ول، پلار مې حویلۍ ته کښته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ویل یې چې یو اځې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.

یوولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حویلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکیو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.

د باندې لاړو ، د ونو په مینځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، ځومره چې مخکې تلو ، د خوشایو بوی ډېرېده.

پراخه میداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کیڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر یې سترګې بریښولې.

د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ورواخیسته، ورغلو ، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نیول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو ، ورور ته مې وکتل، د یوه تور کوچیني سخوندر تر غاړې یې لاسونه تاو کړي وو.

غولي ته مې پام شو ، سپیني پرېوللي کاشۍ وې، خو لا هم د خوشایو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:

ـغواوې یې په اسرات کې دي.

ورومې کتل، په پلاستیکي اخورونو کې د جوارو میده شوې ژیړې پاڼې پرتې وې.

په سپینه چپنه کې یو دنګ سړی راغی، د ځو غواوو غولانځو ته یې پایپونه ورواغوستل، د بوال ته یې لاس ور وغځاوه، سویچ یې وواهه، په رڼو پایپونو کې سپینې شېدې روانې شوې.

ځو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته یې برسونه ونیول.

پلار مې د تلو راته وویل، خو د ورور مې پام غلط و ، له سخوندره نه لیرې کېده.

پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو ، دی بېرته فارم ته لاړ.

دروازه مې خلاصه کړه، وړې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نیولې وه.

مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته یې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.

په کړکۍ کې ابښو بیطریو ته مې وکتل، سیوری پرې راغلی و. راوامې خیستې، شېبه وروسته مې تلویزون ته ریموټ ونیو ، کار یې نه کاوه.

نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

ـنوم دې څه ده؟

را ویې کتل، په خواره خوله یې وویل:

ـزېبا.

و مې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنوې بیطرۍ نشته؟
ـعلي رضا ته به ووایم.
غلی شوه.
ومې ویل:
ـد کوم ځای یې؟
یوه شېبه غلې وه، بیا یې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـد بدخشان.
حیرانه شوم.
ـنو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونیوله. راویې کتل، غومبرې یې سره ول.
ورو مې وویل:
ـدلته څه کوې؟
ځواب یې رانه کړ.
تر لاس مې ونیوله، پر کټ کېناسته، سر یې وځړېد ، جارو ته یې وکتل، ورور یې وویل:
ـکوټه پاتې ده.
ومې ویل:
ـپروا نه کوي.
ـعلي رضا ته غوسه ورځې، وايي چې ډالري کوټه سمه پاکوه !
خندا راغله:
ـډالري کوټه؟
نیغ یې راته وکتل، په سترګو کې یې وېره ښکارېدله.
ومې ویل:
ـمه ډارېږه.
سر یې وځړېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته یوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځې.
د مور غېږ مې واورېد ، ناولې جامې یې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، د ستشویي له ځګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ویل:
ـښه، زېبا ! دلته دې څوک شته؟
سوړ اسویلی یې وایست.
ـنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ جارو ور واخیسته، تر متې مې ونیوله، بېرته مې په خپل ځای کېښوله.
تندی یې تریو شو:
ـعلي رضا مې وهي.
ومې ویل:
ـهیڅ هم نه درته وايي.
غریو واخیسته:
ـنه، پرون یې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زېبا خپل سر ته لاس وروور، ټکری یې وښویاوه، غوږ یې وینې و.
په ژړغوني غږ یې وویل:
ـسهار یې خوله پرې ولګوله
زړه مې ولړځېد.
نجلۍ یو دم وژړل:
ـډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ متې مې پرېښود. جارو یې ور واخیسته.
ومې ویل:
ـدا سپی څوک دی؟
ځواب یې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مریم یوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپیوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شین سهار و، د ځنګ همسایه واوره اچوله.
د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخیستې، لس دقیقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپینې واورې راورغړېدې. ګام مې واخیست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.
سړه ژمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په یوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.
د همسایه غږ مې واورېد:
ـدا ځل مجبوره یې چې بام ته ور وخېژې.
ور غږ مې کړ!
ـد پارو ژۍ د بام ایزوګام ورسره اړوي.
ویې ویل:
ـ مخکینی واورې وچې وې، پروا یې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو ـ دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژۍ څو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قير ورې ټوټې توري ورسره واخيستې.
ټليفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډېره ده، موټر چاپن شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د ځنګ ګاونډي راغږ کړل.
ـ درشم؟
ور و مې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک توک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختې پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد ، خو سرعت يې کم و، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و ، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايميلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايميل راغلی و ، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې در ولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.
سهار مې له بامه په رالوېدلې واوره کې لار وابسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړۍ مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
ـ زېبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پرکټ پرېوته، رايادې يې کړه چې بېګاه يې د سر د درد له لاسه ټکۍ خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ور نږدې شوم، لاندې مې وکتل، زېبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونيو ، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې.
زېبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته ور وګرځېده.
و مې ويل:
ـ غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې راواړولې، جګ يې ور واخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و ، راوتلی ټټر يې درلود ، د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.
موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کړپ شو، ورو مې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زېبا مې تر مټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وویل:
ـعلی رضا و؟
راویې کتل، له ډکو سترګو یې یوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ویل:
کیسه راته وکه.
سر یې وخوځېد.
ومې ویل:
ـڅومره وخت کېږي چې دلته یې؟
ـدوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
ـکورنۍ لري.
غریو واخیسته.
ـنه
ـولې؟
یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:
ـدوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې یې لیکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پروړې له خرڅولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر یې یو میلیون تومنه غوښتل.
پلار مې خپل ورور ته ټلیفون وکړ، هغه ورباده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تېرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ویدېدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل وړوکي ښار ته یوورو، علی رضا مې هماالته ولید، په دوهمه ورځ یې یوه بار وړونکي موټر ته ور وخېژولو، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زېبا غلې شوه، ورو مې کتل، پر سرو غومبرو یې مړې اوښکې روانې وې.
ومې ویل:
ـبیا؟
شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مې څو ځله خپل ورور ته ټلېفون وکړ، خو کار يې نه کاوه. علي رضا پيسې غوښتې، ويل يې چې له دې ځايه نه شئ وتی.

يوه اوونۍ تېره شوه، مور په همدې حويلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ور ولوېد ، ورياده يې کړه چې د تهران د ښتو بتيو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دليل يې دا و چې دلته به سلګونو بتۍ دي، کومه يوه به پسې غواړي.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثير ورباندې وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سايکل کېناست، خو کله چې مازديګر بېرته راغی، شونډې يې چاودلې وې.

ډوډۍ يې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته يې بد رد ويل.

په بله ورځ يوه ايراني ورياده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټيو ته پوليس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به يې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوي.

مور ته يې د همدې تامير په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وره او چتله کوټه. خو بيا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشايي پاکول، کله چې به بېګا کوټې ته راغی، له جامو به يې سوړ بوی ته. مور مې مساپرو ته د يګ پخاوه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر د يوال ليکې ايستلې، وروسته به يې ټولې ليکې حساب کړې، له ځان سره به يې وويل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

يوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وريجو صفت يې کاوه، مور ته مې يې ويل چې خوندورې يې پخې کړې وې. خو وروسته يې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

يوه غرمه مې پام شو، مور مې ديګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ يې زما مور ته يو کميس ونيو، هغې نه اخيست، خو علي رضا ټينګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کميس وليد، مور مې يې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځايه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېيم سهار مې مور د مجبوريت له مخې ديګ ته ور پورته شوه، ما ويل چې پيازو به يې سترګې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د ديوال ليکې به يې شمېرلې.

يوه ورځ مې ورياده کړه !

ـوبه تېښتو.

سوړ اسويلی يې وايست:

ـتاسو تر ديوال اوښتی شئ؟!

يوه شوم، پلار مې زمونږ له پاره چېرته نه شوای تلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي رضا څو ورځې ورک و، یو ماسپښین راغی، زما د مور پر ورانه یې لاس کېښود، ویې ویل چې په سختو مې نه لوربږي. ته او لور دې له ما سره لاړې شئ.
مور مې همدا یوه خبره کوله:
ـد خدای له پاره، له کوټې ووځه!
علي رضا ماته وکتل، رایاده یې کړه چې د پورتنۍ کوټې له یخچاله اوبه راوړه.
کوټې ته وختم، اوبه مې راواخیستې، کله چې مې وره ته لاس ور وغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.
نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بیا په وره کې کیلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.
علي رضا و، په مخ او غاړه یې سرې کرښې تیرې وې. د نوکانو نښې را ته ښکاره شوې، رایاده یې کړه چې که دې چاته څه ویلي ول، نو پلار دې وژنم.
چاته به مې څه ویل؟ نه پوهېدم.
دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.
مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.
زېبا یو دم چیغه کړه، پر خوله مې یې لاس ونیو، مور ته مې وکتل، ویده وه.
د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.
ښه شېبه ووته، وروسته یې په غریو کې وویل:
ـمور مې کېناسته، شکېدلې جامې یې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما یې خپړې کړې، تر ډېرو یې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، بیا یې کلکه پر تندي ښکل کړم، یودم یې منډه واخیسته او سرتور سر د باندې ووته.
ټکری مې راواخیست، پسې ورغلم، درب شو، له ځمکې دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې یې سرې وینې راووتې. دې د تامیر له سره ځان راغورځولی و.
د زېبا پر خوله مې لاس کېښود، چیغه مې خولې ته راغله، په غریو کې مې وویل:
ـبس دی! نور څه مه وایه!
زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې لیرې کړ، نجلۍ وویل:
ـتا کیسه غوښته!
غریو واخیستم:
ـسمه ده. وو ایه!
نجلۍ وویل:
ـچیغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر او سپنیزو سیخانو تاوې وې، زورونه یې وهل، ایرانیانو ته یې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سیخان ټینګ ول.
د فارم کاریګر راغلل، پلار مې هم پکې و، دی زما مور ته ورنږدې شو، د هغې لاس یې پورته کړ، بېرته یې پرېښود، لاس پر ځمکه ولګېد.
تر ډېره غلی و، د مور شکېدلې ټټر ته یې وچې سترګې نیولې وې، وروسته یې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې یې ونیو، یودم یې کوکه کړه، له چیغو سره یې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوې ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې ښه شېبه وژړل، بيا يې ماته وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. په غريو کې يې وويل:
ـعلی رضا و؟
سر مې د (هو) په ښه ورته وخوځاوه.
پلار مې د ېوال ته ولاړ ېېل ور واخيست، منډه يې کړه، له حويلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.
په غريو کې مې وويل:
ـنور؟
د نجلۍ سر وځړېد:
ـمور ته ورنږدې شوم، سترګې يې لوڅې وې، ماته يې کتل. يو دم يې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې يې مخ کېښود ، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم ، زما اوښکې وې که د وينو خوند.
بيا چا تر وليو ونيولم، ور و مې کتل، علي رضا و ، ټټر ته مې يې سوکان ونيول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تياره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترګو مې زور راووست، څو پياوړو کسانو له ځمکې توره لويه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپين لاس راوتلی و.
نور مې هيڅ هم ونه ليدل.
زېبا غلی شوه، د پلار غږ مې واورېد:
ـد باندی نه ځې، ښکلې هوا ده.
ور و مې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نيولې وې.
ويې ويل:
ـڅه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ !
ـسر يې خوږېده، ويده ده.
ـته نه ځې.
ـنه، مور مې يواځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ترخې موسکا شونډې سره ويرې کړې، په غريو کې يې وويل:
ـتاسو مه ويرېږئ، دوی ډالري مساپرو ته څه نه وايي.
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـدوی؟
ـهو ، ماته يې ډېرې کيسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پيژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول ترياک څکوي، توپانچې مې يې په خپلو سترګو ليدلي دي.
دوی دوه ډوله مساپر راوړې، ډالري مساپر کم دي، همدا کوټه يې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک يې هم له نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بيا داسې نه دي، علي رضا د تومني مساپرو نوم پرې ايښی دی، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان ایران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چې کوم خپل یا ملګری یې د قاچاقبر پیسې ورته راورسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا یو اځې لس دقیقې له کوټې راباسي، علي رضا وایي چې تېښتي، لس دقیقې تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ورنه ور خلاصوي، تېره هفته مې د یوه مساپر چیغې واورېدې، ځوان و، ګېډه یې خوږېدله، خو هیڅوک یې هم په کیسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.

زېبا غلې شوه.

ومې ویل:

_ته دلته څه کوې؟

_دیګ پخوم.

لاس ته مې یې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.

په غریو کې یې وویل:

_د مور له مرګه وروسته یې یوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، یوه زړه او درې ځوانې، هرې یوې بیله کوټه درلوده. .دوهمه شپه مې پام شو، کور ته درې نارینه راغلل، بوډۍ پیسې ورنه واخیستې، بیا یې هر یو بیلې کوټې ته ور ولیږه.

زېبا غلې شوه.

ور ومې کتل، شونډې یې لړزېدلې.

ومې ویل:

_بیا؟

_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته یې دلته راوستم. خو یو شناخته مې هم ونه لید. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، یو اځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.

له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ویل یې چې لړ ژوبل شوی دی، بس، چې له روغتونه رخصت شو، ورسره تلای شې.

د شا کوټې ته یې بوتلم، یوه زوړ سړي دیګ پخاوه، علي رضا رایاده کړه چې مرسته ورسره کوه!

د شپې به یو اځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلی، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سر وېښته یې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ویل به یې چې مخ په جوړېدو دی.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. یوه ورځ یې راته وویل چې پلار دې پولیسو نیولی، اوس به یې خپل وطن ته اړولی وي.

. تمه مې ونه خته ، ځای ور مالوم و، ضرور راپسې راته.

یوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخیستې، د یوه کاریګر پښه وښویده، نه شو ولاړېدی، له مانه یې وغوښتل چې د خوشایو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حویلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشایې همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.

ورغلم، یو بوټ پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته مې منډه کړه، چيغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پيره دار ستر ګو ته ونيو.
هغه وارخطا و، يوې بلې خواته يې کتل، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه يې رانه تاو کړل، ټټر ته يې ور نږدې کړم، پر ککرۍ يې شونډې راکښېښودې.
ده ژړل، خو زما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې رايادہ کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځايه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ويل. رایاده يې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، ديګ به مې يو اځې پخاوه.
يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهيږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترګې سرې ښکارېدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کېناست، بوتل يې پر غولي کېښود، رایاده يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهيږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله يې رالنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته.
دی همالته ړنګ شو، له وېرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وايم، هر څوک د نشې په حال کې چټيات وايي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته يې هيڅ هم نه و ويلي.
زېبا غلې شوه، ماته يې وکتل، په غريو کې يې وويل:
ـپلار مې راځي؟
د هغې تر نري ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.
د زېبا ورو غږ مې واورېد:
ـعلي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بيګاه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخندل، زما ټټريې څو ځله په خپلو ګوتو ټينګ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟
په چونډيو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شې.
د مريم خبرې ختمې شوې.
جېب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسې په ايميل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټليفون راغی، ملګری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينګ و.
جامې مې بدلې کړې. کورته ورسره لاړم، له هالنډه مو د ليسې دو خت يو همصنفی راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګيوالو وګرځېدو، ماښام تياره کورته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مریم خبرو ته مې ښېره وه، ویلي یې ول:
ـپه سره اور ناسته وم، ټیکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول.
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زیبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
یو مازدیګر مې د پلار له جیبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زیبا ته مې ونیو، ډېرې نه وې، درې ـ درې نیم سوه افغانۍ راتلې، خو زیبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.
وروسته ټوخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
یو ولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچیني ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خوا ته کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې وړې پراټې ته کتل، د زیبا له اوښکو ډکې سترګې مې له مخې نه لیرې کېدې، د هغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
ـهه! دا پراټه مې په خپله درته پخه کړه، وړې به شي.
د مور حیرانه غږ مې واورېد.
ـته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
ـاې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زیبا په عمر ډله نجوني روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښې ول.
ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نیولی و.
لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښته شئ.
پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.
پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلیفون وکړي.
زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.
ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهیانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.
ټول پر یوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې داېرې غوندې ښکارېده.
موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځی.
شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له
ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.
یو، یو نیم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دریځې ته خولې نیولې وې.
یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيم ساعت وروسته بيا موټر ودرېد ، موټروان و، ويل يې چې د هوا د تبديلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژېړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کيڼ لور ته اشاره وکړه، له يوه لوړ ځايه، رڼې اوبه راتويېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونيول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره يې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنسته شوو، پلار مې رایاده کړه چې تر مهاباده به همدلته يو. د مهاباد په اړه مې مالومات
ترې وغوښتل، د موټروان له خولې يې وويل چې ترکيې ته نږدې کوم ولايت دی.
سفر سخت و، خو بيا هم د ترکيې نوم زړه راکاوه.
يو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلار مې تر ډېره پر اوږو کېنولی و، ورور مې ازاده هوا اخيسته، وروسته يې
يخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
يوه کور ته لاړو، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې يو دوه سيټه ټيوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې،
ماخستن ناوخته ترې کښېنسته شوو.
تياره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټين ښکاره شو، مخکې راغی، يوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، يوه لويه کوټه وه.
په زړه درۍ کېناستو، د لاټين په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، څنګ ته
ايښې وچ لرګي... ټول د کليوال ژوند نښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانيست، وچه ډوډۍ مو له پنير سره وخوړه.
وروسته يې څلور کمپلې راوړې، ستړي وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ
پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونيو. د کوټې له دروازې سره د پراته
سپي د ساه ايستلو غږ راته.
سهار وختي مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لويشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د يوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دودکشونو
يې لوګي ختل، په دېوالونو کې يې تيرې او ښويه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد، ټوپ يې کړل، ځنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه را واخيسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سبکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، تړلي سپي کوړنج وهل، غلی د دېوال ته پرېووت.
بوډۍ تر مټ ونيولم، تر بې پاڼو غوټه نيالګيو تېر شوو، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لګېدل.
له چايو وروسته د باندې ووتم، لمر و، پر يوه هسکه غونډۍ د ترکيې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د
بېرغ په لېدو يې بېرته کوټې ته منډه واخيسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نيولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ټوپونه وهل، ترکیه تر یوه کیلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره یې پوه کړو چې باید کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، وړور مې پر لانده ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره یې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره یو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتي په اوبو کې د وړور لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ وابنه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا یو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو یې سپین برېتونه پراته ول، ټول تندی یې ګونځو نیولی و.
سړی د بګدان ته ور وګرځېد، له جوش د ډکه یې د چرګ ورون ور وایست، ور پوه یې کړل، خولې ته یې ور وو ړ، د بریتو اوږده سپین ویښته یې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته یې وکتل، په ډکه خوله یې وویل:
ـ ښکلې مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته یې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـ پرې یې ږدئ. هیڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.
سړي چیچل شوی هډوکی په اور کې واچاوه، په زوره یې وویل:
ـ ننه، چای راوړه !
وروسته یې له جېبه څه راویستل، د قیر غوندې سرېښناکه وړې ټوټې وې. ویې خندل:
ـ چرس، ډېر خوند لري..
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پیاله او کوچینی ترموز یې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پیاله خولې ته وروړه، پلار ته مې یې وکتل:
ـ صاحب منصب یې ؟
پلار مې وچې سترګې ورته نیولې وې.
سړي وویل:
ـ ډېر ایراني پوځیان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بویه ډکه شوه. بیا یې زما پلار ته سګریټ ونیو، لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې شو، ببرته یې سیګریټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخي واخیست، زما پلار ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
ـ ډېر غیرتي یې !
یو دم یې وخندل:
ـ خو دلته هیڅ هم نه شې کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:
ـ تېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پيغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته يې وويل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو ، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې ، ورونو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شوای کولای.
څه به يې کول؟ هه ! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلای شوای او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زاری يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.
خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوی هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يوا ځې يو کيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زاری يې کولې. ډېر فرق دی، نه؟
د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و ، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه راباندې ولګېده، پلار ته مې وويل، ماښام کور ته ورغی، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و ، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلی.
د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.
ـ مه ويرېږئ !
ور ومې کتل، زما مور ته يې وچې سترګې نيولې وې.
سړي وخندل:
ـ مور دوه ډوله مساپر لرو ، ځينې کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو ، نور يې خپل کار ، څه کوي، چېرته ځي، په مور پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مساپر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحده اړوم، د هر مساپر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولی، ډېرې پيسې دي.
غلی شو. ګړی ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ دولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
يوولس نيمې بجې راغی، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کڅوړه ور وغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د باندې راووتو ، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو ، سړي راياده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې وړې ډبرې لاندې ونه رغړي.
دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو ، په پنځلس کاله کې يې يوا ځې يو ځل ډزې راباندې کړېدي.
ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو ، يو ځای ودرېدو ، د يوې هليکوپټرې له کمزوري غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، يو ځای تيږه ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بيا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس ور واخيست، په احتياط مخکې تلو، يو دم ډزې شوې، له ډبرو سره سوکې (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخيسته، تر کمره لاندې پرېوتو.

مور مې چيغه کړه !

ـزوی مې.

سړي يې پر خوله لاس کېښود.

زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.

پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونيو، په ټيټ غږ يې وويل: ـوژنې مو.

غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چيغې يې وهلې.

پر مخامخ ډبرو د بټۍ سپينه رڼا پرېوته، ورور مې وليد، پروت و، سپينې سترګې يې نيولې وې، د غوږ لاندينۍ برخه او غاړه يې لانده ښکارېدل.

رڼا بلې خواته ولاړه.

مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهاری يې خوت.

چيغې شوې، پورته مې وکتل، د بټۍ سپينه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ور وهلې، ډزې شوې، مخې ته يې سره سوکې باد شول، بېرته راوګرځېد.

سړی راغی، زما مور يې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګړندي روان شو.

پر سر مې د مرميو شنهارۍ واورېد، پلار مې تر مټ ونيولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخيسته.

سړي راغږ کړل، ورغلو، د لويې تيږې تر شا کېناستو.

مور مې پرته وه، خرهاری يې خوت.

سړي يو دم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه ولوېد.

عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بټيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.

مريم غلې شوه، وررو سته غريو واخيسته، ويې ژړل، بيا يې په ډک ستوني وويل:

نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:

ـمريم، مريم، سترګې رڼې کړه !

ور و مې کتل، همالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروې موښل.

ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلی غوږ مې له ذهنه نه ووت.

مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری يې نه خوت.

د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوې يوې بلې خواته کېدلې.

د سړي غږ مې واورېد:

ـکمه لاره پاتې ده.

پلار مې حرکت ونه کړ.

سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ته ډېره وو هله، يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
ـشاته نه شئ تلای، د ايران پوليس مو نيسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بيايي، هر څه چې يې زړه ول، کوي يې.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ور واخيست، ولاړ شو، ويې ويل:
ـ رڼاوې ليرې دي، داسې وخت بيا نه شي موندلی.
پلار مې يوه شېبه غلی و، بيا ودرېد، مور مې يې پر اوږه واچوله. نيم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مريم خبرې ختمې شوې.
پاو وروسته يې ټلېفون راغی، ويې ويل چې د روغتون د دهلېز رنګ يوه ورځ نور وخت نيسي، خو لوسي په کور کې انټرنيټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مريم خوشاله وه، ويل يې چې د پلار وکيل يې زنګ ورته وهلی و. شايد دوهمه محکمه يې د قيد موده راټيټه کړي.
نه مې شوای کولای چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مريم په رالېږلو خبرو کې يو څه کم و. کيسه سمه نه راتله، بايد وربانډې پوه شوی وای.
بخت ياري راسره وکړه، د پوښتنې يې راته وويل، سل زړونه مې سره وترل، ور ياده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتيب واوښتئ؟
مريم غريو واخيسته، ټلېفون قطع شو.
ځان بد راته وايسېد، خو چاره نه وه، نن، يا سبا، بايد پوهېدلی وای.
لنډ وخت وروسته ټلېفون راغی، مريم وه، ښښنه يې وغوښته، په ژړغوني غږ يې وويل:
ـدوا ړو غا ړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. يو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په څمکه کې ستوري ښکارېدل، لاس مې ور وو ړ، له وروره پاتې ډب وينه لا توده وه. چيغه مې ستوني ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټينګ کړل.
سړي تر مټ ونيولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تياره وه، خو بيا مې هم د مور ځړېدلي سپين لاسونه ليدل.
سړي تر مټ نيولې وم، ګړندۍ ورپسې تلم، ډېرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چيغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
مريم يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
وروسته يې په غريو کې وپوښتل:
ـورور به مې ژوندۍ وي؟
غلی وم..
د مريم ژړا زور ونيو.
ټلېفون قطع شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سبا مې د مریم خبرې راواخیستې، ماخستن کمپیوټر ته کېناستم، ویلي یې و:
ـ په رنګو د بوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تته رڼا له د بواله په رالوېدلو لویو - وړو ډبرو لګېدله.
پلار مې تېزه تېزه ساه اېسته، ستړی و، یو پاو یې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر یوه تیږه ناست و، شېبه وروسته یې وویل:
ـ زه تر دې ځایه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځیر یې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ور ویې کتل، یودم ودرېد، سړی یې تر مټ ونیو، په حیرانۍ یې وویل:
ـ دا زمور بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو دا ستاسې نه ده!
لاس یې راویست، کڅوړه وه.
پلار مې په بیړه وویل:
ـ څه دي؟
ـ پوډر.
یودم یې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چیغه یې کړه!
ـ تا زمور په بکس کې پوډر اېښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې یې واهه، له د بواله یوه غټه تیږه راولوېده.
سړی ودرېد، په ملنډو یې وویل:
ـ د همدې پوډرو په خاطر مې سړې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وویل:
ـ احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دې لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، یوه لویه ډبره یې لیرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه یې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره یې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې یودم چیغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.
د پښو غږ راغی، ورې ډبرې ورغړېدې. ټول پرېوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سړی بېرته نیغ کېناست، په ټیټ غږ یې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، یو یې له سړي سره ودرېد، بل یې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، مور ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ دی اوزکان نومېږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې ځوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخیست، په لهجه لرونکې فارسي یې وویل:
- دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړی ایران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خوا ته په تیاره کې ورک شو، موږ هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا یې وهله.
یو ځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوڅو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، لیرې وې، خو رڼاوې یې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بټۍ ولګوله، دوو چیني کوچینیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ یې وهلې.
یوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، څنګ ته ګډوډې زړې برستې پرتې وې.
ځوان څراغ ور واخیست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ یې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چیغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چیغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سور و، له چیغو یې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ویې کتل، سترګې یې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر یې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چیغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست.
ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچیانو غوندې له رنګو (پاولیو) ډک، ګرد کمیسونه یې اغوستي ول.
یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونیولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده.
په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سړو یې ارت پطلونه اغوستي ول، سدریو (واسکټونو) یې راوتلي جېبونه لرل، په ختّه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چیغه کړه:
ــ راځي، راځي، ضرور راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور به یوازې ژړل.
په دریم سهار یو موټر راغی، په باډۍ کې یې له وطني چرګانو ډک قفسونه ایښي ول.
موټروان په قفسونو کې لار وایسته، مور ته یې اشاره وکړه، له څه ویلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، یو بل قفس راغی، زمونږ تر سرونو یوه لوېشت پورته ودرېد.
بوی و، سور بوی، ټېکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه یې سر ایښی و، د ککرۍ پر تور ټکري یې د چرګانو سپینه چټلي ښکارېده.
موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، یو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټې کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مینځه مې ور وکتل، د خام سړک پر سیمیټي پلچک ناستې زړې ښځې پیسې شمېرلې.
موټروان راغی، زمونږ پر سر د ایښي قفس دروازه یې خلاصه کړه، دوه چرګان یې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې یې خپل سر زما د پلار پر اوږه ایښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سړک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته مې مناسبه چوله پیدا کړه، د یوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ـوان، دیرش کیلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه یې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چیغې کړې، د سر قفس لیرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نیولی و.
پر یوه لویه تیږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پیڅکه مې تر کوتو تاوه کړه، پیڅکه مې د مور پر سپین، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.
پلار ته مې سترګې وروا ړولې، دواړه اوږې یې ککړې وې، په رسیدلې ږېره پسې یې مړه ښکه سریښ وه.
خپل ټکری مې لیرې کړ، مازې یو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره یې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقیقې وروسته په یوه کور کې وو.
دوې ځواني نجونې راغلې، یوې یې زه تر لاس ونیولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نیمایي دېوال، آیینې نیولی و، لاندې یې پر مېز د ارایش مختلف وسایل ایښي ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه یې کړم چې تر ځان مینځلو وروسته همدا جامې واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آیینې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ایسېد، پر چسپ پطلون د یخن قاق لنډه لمنه پرته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، کمر بند يې نه مالومېده.
پلار مې وليد، جامې يې بدلې وې، تر خريلي ستوني لاندې يې سره نيکټايي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترګې يې له غمه ډکې وې، د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوکې يې لا لندې ښکارېدې.
وان کوچينی، خو ښکلی ښار و، ډېرې کورونه يې دوه يا درې پوړيزه ول.
د ريل په ايستګاه کې يې يو بل سړي ته ور وسپارلو، سړی له ونې هسک و، د تګ په وخت يې د ورمېږ غوښې ښورېدلې.
تر مساپر وړونکي ريل تېر شوو، تر دوو پټليو واوښتو، بار وړونکي ريل ته ور وختو، له کارتنونو ډکه تياره کوټه وه.
مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي يوه پلاستيکي کڅوړه راته ونيوله او په خپله له ډبې کښته شو.
شېبه وروسته يې نور کارټنونه راوړل، زمونږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د کارټنونو له چولو څخه د وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تياره شوه، هيڅ مو هم نه ليدل.
ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه کې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. يو وخت څوکۍ ولړځېدلې، د رېل پر شاتنې د ېوال مې غوږ ولګاوه، ماشين چالان و، وروسته مو وړې جټکې وخوړې، ريل حرکت کړی و.
د پلاستيک کړپا شوه، پلار مې وويل:
ـهه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا کې وتپولې، د هغه له لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ور نږدې کړ، د چيپسو بوی يې درلود.
ټول غلي وو، يواځې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چيپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولی و، خوند يې رانه کړ.
شاته مې ولې ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغی، د پلار پر څنګانه مې سر کېښود. په ويښتو کې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.
يو وخت چې مې سترګې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و، پلار مې خرېده. مور ته مې ور غږ کړ، هغه هم ويده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ريل حرکت وکړ، بېرته مې سترګې پټې کړې.
د مريم خبرې مې ودرولې، بخاری ته مې وکتل، برهاری يې خوت، خو کوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅکه رپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د کړکۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځای کېناستم. مريم ويلي و:
ـهره خوا سړې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي ښاروي راځړېدل، له پرې شويو غاړو څاڅکي څاڅکي وينه توېدله. سپينې کاشۍ سرې وې.
مخکې لاړو، په سپينو چينو کې کتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وينو لړلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونیوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې یې وکتل، سور و، مور مې یو دم چیغه کړه:

ـ وینه.

پلار مې په غیږ کې ونیوله.

مور مې چیغې وهلې. د خپل زوې نوم یې اخیست، په سپینو چپنو کې ولاړو خلکو په حیرانۍ ورته کتل.

مخکې تللې ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه یې څه وویل، ټول په هغه پسې روان شوو.

په وینو سرې زینې وې، لاندې لاړو، سرې او سپنیزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارینه ناست ول.

مورې هم ساړه دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.

مور مې خپل لاس ته کتل.

د بکس ځنځیر مې کش کړ، یوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې یو دم پر ټوټې ګوتې ټینګې کړې، ور و مې کتل، زما د ورور کمیس و.

مور مې کمیس پر خپل ټټر پورې ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل، ناستو کسانو په حیرانۍ ورته کتل.

وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ویله.

په دوی کې یو هم افغان نه شو راته ښکاره.

مورږ د ترکیې په پایتخت انقره کې وو. بس! یو ساعت مخکې یې له ریل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړو، رڼا یې بده لګېده، له شپاړس ساعته تیارې وروسته مو سترګې بربښېدلې.

لنډ یې همدې مسلخ ته راوستو.

درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوریې څخه راغلي ول، زمورږ غوندې غیر قانوني مهاجر ول او اروپا ته یې د تګ نیت درلود.

په څلورم سهار یې ټول د باندې را وایستو، یو اتلس ټایره موټر ولاړو. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه یې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځړېدلې.

مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پایه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.

لاس مې سوړ شو، ور و مې کتل، د یوه څاروي په حلاله شوې غاړې مې ګوتې ایښې وې.

ګوتې مې وسولولې، وچې وې. د څاروي ورون مې په ګوتو کې ټینګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس ور وور، پرخه یې را ایستلې وه.. ټول په یخچال کې ناست وو.

د یخچال د دروازې د ترلو غږ مې واورېد.

ټول غلي ول، ماشومانو په راوتلیو رډو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچیني سپین ګروپونه بل وو.

موټر حرکت وکړ، یوـ یونیم هیڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وایست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنیان ونیو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځیرونه کش کړل، شېبه وروسته یو اځې یوه نجلۍ پاتې وه، ژامې یې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به یې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوایست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنګ ناستې ښځې څه وویل، دومره پوه شوم چې خپله یې ده او مننه رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

وخت تېرېده، یخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخیست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نیولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځیر مې ور وتاړه.

یوې ښځې چیغه کړه، مخ مې ور واړاوه، یو کوچینی هلک یې په غېږه کې پروت و.

یوه ړیرور سړي په بیړه ماشوم ور واخیست، په سینه پورې یې ونیو، لاسونه یې ور وموښل، ماشوم په سد را غی.

خو یو بل تنکی ځوان ړنګ شو.

نارینه ولاړ شول، او سپنز دیوال ته یې سوکان ونیول، یخچال چیغو په سر واخیست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو رااووته.

ټولو د وره خواته منډه واخیسته، یو ورون له چنګکه بېل شو، مخامخ راباندې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.

د یوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، یوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر یې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.

ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ یې د مټ په برخه کې په وینو سور و.

یوه وارخطا عرب په انګریزۍ ژبه وویل:

ـد خدای له پاره، ماشومان مو له یخنۍ مړه شول.

یوه وسلوال چیغه کړه!

ـستاسو له پاره یو کانتېنر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشې ته یې لغته ورکړه، په غوسه یې وویل:

ـموټر ته وخېژه!

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وویل:

ـیخچال مو تر ټولو په ټیټه درجه درولی دی، که یې بند کړو، نو پولیس شک کوي مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.

ټول بېرته خپلو ځایونو ته راغلو.

مور مې له ځایه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقیقو خلاصې دروازې د یخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوخې وې، یوه سړي یې پر اوږو تولیا ور سموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېېده، خو د یخچال دروازه خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټپي ځوان زګیروی خوت، سره هوا ورو ورو تودېدله، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.

وخت ووت، یو ډنګر سړی او دوه ماشومان رنګ شول، زما له مور پرته، نورو ټولو او سپنیز دېوال ته سوکان ونیول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، ناري وهلې...

موټر یودم بریک ونیو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړي او سپنې سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه یې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.

پلار ته مې وکتل، له یوې ماشومې یې د غوښې لوی ورون لیرې کاوه.

مور ته مې سترګې وروا ړولې، سر یې په غبرګو لاسونو کې ټینګ نیولی و.

شونډې مې تودې شوې، لاس مې وروور، پزه مې وینې وه.

ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.

مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تیرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.

یو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې یې وکوت، ژوندی و.

په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه یې د یخچال د دېوال غونډې سړه وه.

نجلۍ مې په ټټر پورې ونیوله، سر یې یوې خواته کوږ شو.

غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ یې زما له ټټره واخیسته، ورو مې کتل، مور یې وه، دوه درې ځله یې د نجلۍ نوم واخیست، اوس مې هم په یاد دی، زینب نومېده.

مور یې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته یې یودم کوکه کړه.

چیغې ډېرې شوې، نه یخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.

مریم ټوخې واخیسته، څو ځله یې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخې وار نه ورکاوه، وروسته یې په جګ غږ وویل:

ـنن ښه نه یم، دوه ځله مې وینه وګرځوله، د خبرو سېکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمګړې پاتې شي.

مریم وټوخل، بیا یې وویل:

ـموټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.

دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له مورږ څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.

په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.

د باندې تیاره وه، تود باد لګېده، یا به موږ ته تود ا ېسېده، خو هر رنګه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.

شپېږه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.

دوو ښځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې.

ښځو تر هغو چیغې وهلې چې د اتلس ټایره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.

پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتلیو تیږو سره لګېدلې.

د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.

ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهيانو سوږ بوی ګډ و.
د اتم صنف جغرافيه را په زړه شوه، ليکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکيې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکيې بيرغ وليد.
موږ د يوې لويې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ د بوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بتۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشين کې وو. تر اوسپنېزو زنګنو لويو ګراريو تېر شوو، پورته وختو، غتړه کوټه وه، له سوريو د بوالونو څخه يې نری باد راووت، د بتۍ سپينه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لندې تختې تېره کړه. ټوخې خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چيغو مې سترګې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ويده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مړې ايرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګرېټو له ډبيو، چيچل شويو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شويدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زينه ختلې وه. پر زينه مې لاس کېښود، يو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخيژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، يوازې د سمندري مرغانو اود يوې نيمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشين غږ مو اورېده.
ماښام تياره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.
وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډۍ ته ور پورته شوو، توري ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان يو. کم او زيات، نيم ساعت وروسته خلطې رانه ليرې شوې. په ارته چهارد بوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټايرونه پراته ول
د باروړونکي موټر باډۍ ته وختو، ټايرونه د څاه د چکونو غوندې پر يوه بل ايښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټايرونو مينځ ته ورکښېنه شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروستي ټاير پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټايرونو کې ولاړ ول.
شپېبه وروسته يې بل ټاير راوړ، تور ټايرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.
په وروستي ټاير يې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر يې نور ټايرونه ايښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختياره وتلی و، له جمپ سره به ټايرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هيڅ مې هم نه ليدل، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:
ـښه يې؟
دوه ساعته وروسته له ټايرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.
يوه کور ته يې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ يې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې تږخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آيينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.

په درېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل.

په څلورم ماښام يې يوه ځنګله ته بوتلو، هماغه يو ولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينګار وکړ.

ـ پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.

څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.

مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.

ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په موږ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.

له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لوبې ډېرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.

نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو پوه شوم چې لېوه دی.

پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډېرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.

يودم درب شو، يو څوک لاندې ورغړېد، پسې و مې کتل، ټکری د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و، وينو داړې وهلې.

يوه عرب په بيړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې يې سپينې راوختې، سر يې يوې خواته کوږ شو.

سړي کوکه کړه، د ښځې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل.

يو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ يې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.

لېوانو وانګولل.

هماغه وسلوال وويل:

ـ ځئ!

روان شوو، مخکې لاړو، خو لا هم د سړي چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چيغې او انګولاوې سره نږدې وې.

په څو غونډيو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.

له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګيو جوړې يوې کوټې ته ور ننوتو، کوټه په ځنګله کې وه، ور يې نه درلود، دېوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د خيرن، مات مېز پر سر د ښکارې ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل. ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان يو.

اټکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځئ! سهار اته بجې به سره ګورو.

پرېوتو، بيا مې له پښې سره يو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ يې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ويده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تيره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې د چوڼدۍ وال له برګ لستوني وپېژاند .له عمره پوخ چاغ عرب و ، سترګې يې مرې وې، نه يې راته کتل.
د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې يو ډنګر سور ځوان راغی، پړاشوټي خولۍ لرونکی جاکټ يې اغوستی و ، ويې ويل چې تر ماښامه به
همدلته ياست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبې بيسکيټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ويده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ايښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو ، لندو پاڼو د مازديګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو ، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد ، تر غونډۍ راتاو شوو ،
سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مينځ کې کېناستو ، يوه قاچاقبر راياده کړه چې ساراګشت ته تير شی. يوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و.
ماښام له سړکه يو اتلس ټايره موټر راوګرځېد ، په ګڼو ونو کې ننوت.
ورغلو ، په موټر کې د جامو مينځلو لوی ماشينونه بار ول. وروختو ، يوه ماشين ته مې پښې ور وغځولې.
چيغې شوې، ور و مې کتل، برګ لستوني چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور
راوستی و.
کېناستم، د جامو مينځلو ځای بد نه و ، خو زنګنونه يې نيول ل.
څنګ ته مې پام شو ، ماشين سوری و ، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غير قانوني مساپرو د وړلو له
پاره جوړ شويدي.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سرې د اورلګيت په اندازه کوچينۍ قوطۍ راته نيولې وه.
شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشين کېښود ، تياره وه، يوا ځې په ماشين کې له پرې شوي سوري څخه خپه رڼا
راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود.
شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې يوړه و ، خو د بيهوښۍ څپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته
واېسېده.
مريم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټليفون راغی، ورور مې و ، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
انديښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنګل و ، موټر بې چاينه نه شوای تلای، د دريېو ساعتونو لاره مو
په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و ، خدای ته مې شکرونه وايستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د واورو په ويشتلو تېره کړه، کله
چې په څلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اورېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بجه د وردګو سید اباد ته راورسېدم، د امریکایانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښوېدلي وو، لاره بنده وه.
ماښام قضا کور ته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندې پخه غوښه په پاستي کې راته پیچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مریم یو ایمېل راغلی و.
ماخستن کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي و:
ـ وخت نه و رامالوم، یو ساعت، دوه ساعته، یوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې څړیکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلې اوسپنې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـ ښه یې؟
مخ مې ور واړاوه، د موټر پر اشترنګ یې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د څوکیو تر مینځ بېسده پرته وه.
پلار مې وویل:
ـ وخت غواړي، زه خپله یو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښیښې ته پلاستیک نیول شوی و، چوله مې کړ، یوه ډنګره ښځه پر ټایر ناسته وه،
ماشوم ته یې په چوشک کې شیدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر یو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وړه میداني وه، شاوخوا یې له زړو موټرو جوړ هسک دېوالونه راګرځېدلي وو.
له یوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ور و مې کتل، د موټر په شاتنۍ بې پوښه سیټ کې چاغه ښځه ویده وه.
کړنګ شو، پښو ته مې وړه اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بیلدوزر په بېل کې یو څوک ناست و، ډکې
وېښتې یې پر سر نه و پرېیښې، خو له راوتلي ټټر څخه یې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه یې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نیکر له کمربنده یې تو پانچه
بېله کړه، پوه یې کړم چې بېرته شاته وګرځم.
بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا یې غټې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلې څوکۍ کېناستم، له ماتې ښیښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټر ول.
سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن یادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه
ورته نیولې وه، کاغذ پران یې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحید مې سترګو ته ودرېد، په صنف کې یې ما ته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښیښې مې ور وکتل، سر خرېبلې نجلۍ د یوه زاړه موټر بانټ
ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارینه ترې راووتل، په لاسونو کې یې نکلي کاسې وې.
مور هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد، یوه بوډۍ نکلي زړه کاسه راته ونیوله، په اوبو کې
جوش کړې کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو یې خوړل. له ببرو وېښتو او خیرنو جامو یې پوه شوم چې ډېر وخت یې اوبه نه دي لیدلي.
ټول زموږ غوندې غیر قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په یوه موټر کې اوسېدله.
ماز دیګر مې یوه سندره واورېدله، د فرهاد دریا غږ و. په بېړه د باندې ووتم، سندره د یوه امبولانس له زړې ډېږې ځخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو- یولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وویل:
_افغانان یاست؟
د دروازې خېرنه پرده لیرې شوه، سلامته کورنۍ وه.
یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونیولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.
شاوخوا مې وکتل. د سیروم د ځړولو پر زنګنه پایه، خیرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټایپ په راو تلیو کولمو پسې بیطرۍ تړلې وه. د انا زګیروی خوت، وضع یې ښه نه شوه راته ښکاره.
د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.
نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.
مور مې خبره کړه، سترګې یې وځلېدې. خو څه یې ونه ویل.
ماښام ژېړه رڼا شوه، ور ومې کتل، د یوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.
ماخستن یې وچې وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وږې وم، له غرمنې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.
پر یوه ټاېر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده، مژګان نومېده، ویل یې چې تر استانبوله یې په طیاره کې راوړو، یونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځایه یې د جامو مینځلو په ماشینونو کې راورسولو.
مژګان وویل چې یو ځل یې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونیو راهیسې دلته یو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ویل کړې دي، هلته مو د تره کور دی.
د دوو اونیو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژګان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونیوله، ویې ویل چې عراقیان دي، مور یې وایي چې له یو ویشتو ورځو راهېسته، دلته یو.
مژګان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا یې وویل چې بخت او طالع هم مهمې دي.
موږ تر ډېره پر ټاېر ناست وو، سر خربیلې نجلۍ د یوه سره سرې په غېږ کې پرته وه، یوه تور پوستې ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره یې ویله، په مانا یې نه پوهېدم، خو په غږ کې یې غم ګډ و. د موټرو تر دېوال پورته ګڼ ستوري ځلېدل
سهار د مژګان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته یې توره چایجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښېښو لرونکي ښکلي موټر ځخه یوه دنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښابسته ښکارېده، تورې، غټې عینکې یې په ستر ګو وې. لاړه او پر ټاېر ځړېدلی سر غلې کېناسته.
له مژګان ځخه مې وپوښتل:
_قاچاق وړونکې ده؟
ویې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، زموږ غونډې غیر قانوني مهاجره.
حیرانه شوم.
مژګان وویل:
ـایرانۍ ده، کیسه یې راته وکړه، وروړ یې په لاره کې یوناني پولیسو وویشت، قاچاقبر تر دې ځایه د رارسېدو پیسې ورنه غواړي، خو دا یوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کیږي، دا باید له دېرشو نارینه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زیږ شو.
مژګان وویل:
ـهاغه هلک وینې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لویه او سپنه، ببر سرى تنکی ځوان ناست و.
ومې ویل:
ـهو
ـافغان دی، له دې ځایه سم نه ښکارې، خو که ور نږدې شې یوه سترګه یې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګری و، تندې واخیست، له قاچاقبر سره یې خوله ووهله، او به یې غوښتې، چاقو یې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخیستلو بازار تود و، بعضې ډیې ترې ایستل کېدل او یا هم فحشا ته اړ کېدل.
یو غږ مې واورېد، د مژګان وړه خور وه، ویل یې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.
بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس یې وینې و، ویل یې چې د موټرو په مینځ کې یې قبر کېنده، بیل نه و، زړې اوسپنې یې لاس ژوبل کړ.
بخت یارې راسره وکړه، اتم ماښام په یوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کیسه یې راته وکړه، ویل یې چې سمندر طوفاني شو، یوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د ورېځو په لویه سپینه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مریم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دوې ورځې ووتې، د مریم درک مالوم نه شو، نه یې ایمېل راغی او نه هم ټلېفون.
د مریم د ټلېفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
یکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم یو ایمېل راغی. دومره یې لیکلي و چې د مریم خبرې خبرې مې راواخیستې، ټېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپیوټر له لاوډ سپیکره د مریم ټوخی راووت، یوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ټوخل، ساه یې لنډه لنډه کېده، په زحمت یې وویل:
ــځو ځله مې ټلېفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخي واخیسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.
د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ یو څه ښه شو، مریم ویلي ول:
ــد ادریاتیک بحیره د غیر قانوني مهاجرینو هدیره وه، ددې بحیرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شاید تر دې ډېر غیر قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو مونږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د ایټالیاوي پولیسو بیړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو، ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، میداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپین لاسونه ترې راوتلي وو.
تیرو ته کېناستو، چیغې وې، د دوو ډبرو تر مینځ د انسان سپینه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو څاڅکي څاڅکي اوبه راتویېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګیروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ یې په هماغه سهار د باندې وایسته، خو مونږ ته دریمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډیو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، یواځې یوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پربوللې پاڼې راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، یو ټربلر ودرېد، د سیت تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د یوه ګوښې کور مخې ته پرېښودو.
څلوېښت، پنځه څلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وړه کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ اېښې وې، څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د یخچال دروازه نیمه لوڅو عکسونو نیولې وه.
ورغلو، پر څوکیو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، یوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله وازه وازه کوله، دوې شپې یې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره ور وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټي شنه وساتي.
کرپ شو، ور ومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوایستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولي ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ور ومې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وېښته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښي. پوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.
ځنګل و، خو د ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوي د ورو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاری هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.
څېبور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري واښه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ور واړاوه، سر خرېیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، څېبور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.
مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنګنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لانده پیچلي وېښته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېد، ور ومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ ور اخیست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نیولې وې، بیا یې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د وربځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.
مخکې لاړو، بوټي وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیوری یې هم ښکارېده.
مور مې ګنو نیالګیو ته ور وګرځېده، زه پر یوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دم يو سيوری رابانديې راغی، زړه مې ولړځېد، څنډور رهنما مې مخې ته ودرېد، لاس يې راوغځاوه، پوري مې واهه، غوټه يې کړه، په غېږ کې يې ونيولم، لنديې شونډې يې زما پر بغور کېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته. ساه مې بنده شوه، سرې مې تر څنو ونيو، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه.

سرې يو دم شا ته شو، لاس يې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې يې وسولولې، وينه وه.

په کرکه يې وويل:

ـايق!

ما ته يې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وينو خوند نيولې وه.

سرې دوه ګامه شاته شو، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته!

ـابا!!!

سړي منډه کړه!

چيغه شوه، پانې وخوځېدې، مور مې له ګڼو نيالګيو راووته، منډه يې کړه، د چاغ، سر خرېيلي رهنما لنډ لاس يې خلاصو ونښتو ته ور ورسېد، دواړه پر ځمکه ولوېدل.

وريې ډېرې ورغړېدې، ورومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چيغې يې د سيند له خوا راتلې.

منډه مې ور واخيسته، له ګڼو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خرېيلي سړي سر ته سوکان نيولې وو. بيا يې يو دم له ځمکې يوه لويه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده ځاځکي ولګېدل، ورومې کتل، د سړي د سر وينې او د غوښې سرېښناکه وړې ټوټې وې.

په مور پسې مې سترګې ور غړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته يې کتل، د سپين ګربوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وېښته يې باد يوې، بلې خوا ته سره اړول.

پلار مې تر مټ ونيو، جټکه مې ورکړه، ورويې کتل، يوه تېره چيغه يې تر خولې راووته:

ـنه!

مريم ټوخي واخيسته، تر ډېرو يې وټوخل، بيا له ټوخي سره ژړا ګډه شوه، په زحمت يې وويل:

ـپلار مې ور ورسېد، خو يو اځې زما د مور د کميس سپينه تراډه په ګوتو ورغله.

مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپينو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې يې خوت.

د مريم ژړا زور واخيست، ژړا او ټوخي خبرو ته نه پرېښودله، بيا يې ساه بنده شوه، يو دم يې خوږ وهل، يوه شېبه هيڅ هم نه و، وروسته خرهاری راغی، ښځينه وارخطا چيغې پکې ګډې شوې، پر کاشيو د بوټونو کړپا، په ايټالوي ژبه نارينه او ښځينه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټايرونو کرښنده اواز. بس! همدومره، پاتې لس دقيقې سپينې وې.

په سهار مې لوسي ته ايميل ولېږه او د مريم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، يوه بجه يې لنډ ځواب راغی:

ـښښنه غواړم. مريم تېره اوونۍ مړه شوه.

ولاړ شوم، په دهلېز کې مې يو همکار په مخه راغی، په حيرانۍ يې وپوښتل:

ـسترګې دې له اوښکو ډکې دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حويلۍ ته کښته شوم.
لمر و، د ستهوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوښت کنګل را څڅېده.
بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ور ولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلېفون راته وکړي.
څلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمېل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
ـد مريم له پاره.
په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پر نټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کېناستم، لوسي ليکلي وو:
ـوبښه، تر ټلېفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کيسه ليکي.
مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يوائې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.
مريم يې څلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وګرځوله.
معايناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وويل:
ـعمه لوسي! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
ويې ويل:
ـداسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې و پوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې يې درلودې.
مريم په خوند وويل:
ـوحيد مې وليکه، څو څېرې راغلې، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې وموندله.
يودم يې وخندل:
ـته ورته وګوره! له ځانه يې څه جوړ کړېدي، ږيره او برېت يې نشته.
ولاړه شوه، ټينګه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راکېښوده، يودم غريو واخيسته:
ـاه! عمه لوسي! مرګ ته مې زړه نه کيږي.
خو په سهار يې بيا ژړل، له څېرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حويلۍ کې ولېده، پر اوږده سيميټي څوکۍ يوائې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راويې کتل، سترګې يې لا سرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه دواړه غلي وو، مريم ځمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه يې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وويل:
ــباد سوړ دی، نه ځو؟
هماغسې يې ځمکې ته کتل. يو دم غريو واخيسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو. وخت ووت، ويې ويل:
ــوحيد ته مې ټلېفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادي يې په واوره ويشت.
مريم په سبا بل سيمکارت رانه وغوښت، ويل يې چې وحيد څو ځله زنګ ورته وهلی، ايمېلونه يې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.
بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مريم غږ واورېد، څه يې ويل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا يې نه پوهېدم، خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مريم پر کټ ناسته وه، سپينه روجايي سرو وينو نيولې وه.
په بيړه ورغلم، د مريم خوله، غاړه او ټټر په وينو سره ول.
مخ يې راواړاوه، ورو يې وويل:
ــوحيد مې خوشاله وليد، کوم بل ارمان نه لرم.
مريم بيا هيڅکله د فيس بوک مخ ونه ليد، بانه يې دا وه چې وخت ضايع کوي، دې به پښتو سايټونه کتل.
يوه ورځ يې راته وويل:
ــاه! عمه لوسي! ته مې ډېره په تکليف کړې، خو يوه وروستۍ خبره مې هم ومنه!. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحيد عکس دی، هيله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.
لوسي همدومره ليکلي وو.
په سبا مې ايمېل ور ولېږه او د مريم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ يې ځواب راغی، ليکلي يې وو، چې مريم په تا باور درلود، خو نه يې غوښتل چې عکس يې په کتاب کې راشي.
په بل ايمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس يې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مريم خبرې راپه زړه شوې:
ــنه، دومره بدرنګه هم نه يم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پېچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، له رنګه يو څه توره يم.
ټول سم ول، يوازې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ل کال

د عقرب شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ويبپاڼي په برېښنايي کتابتون کي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کي مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library